

EDITORIAL DEPARTMENT
79 SOUTH STATE STREET
SALT LAKE CITY, UTAH 84111

DEN *danske* **STJERNE**

Det inspirerende budskab

AF GORDON B. HINCKLEY
af De Tolvs Råd

Jeg vil gerne fremsætte en indtrængende bøn til alle, som har ledende stillinger, til alle de mange lærere og missionærer, til familieoverhovederne: I alt, hvad I gør, skal I nærme ånden — give sjælen næring.

Jeg er overbevist om, at verden hungrer efter åndelig føde. Amos profeterede i gamle dage: „Se, dage skal komme, lyder det fra den Herre Herren, da jeg sender hunger i landet, ikke hunger efter brød, ikke tørst efter vand, men efter at høre Herrens ord. Da vanker de fra hav til hav, flakker fra nord til øst for at søge Herrens ord, men finder det ej. Den dag vansomægter af tørst de fagre jomfruer og unge mænd.“ (Amos 8:11–13)

Der er hunger i landet og ægte tørst — stor hunger efter Herrens ord og utilfredsstillet tørst efter åndelige ting. Det er vor pligt og vor chance at nærme sjælen.

Jeg beder indtrængende om, at vi bestandig vil søge Herrens inspiration og den Helligånds ledsagelse til at velsigne os, så vi kan holde vore bestræbelser på et højt åndeligt plan. Sådanne bønner vil ikke forblive ubesvarede, for vi har fået den forjættelse gennem åbenbaring, at „Gud vil give jer kundskab gennem sin Helligånd, ja, gennem den Helligånds uudsigelige gave . . .“ (Lære og Pagter 121:26) ○

INDHOLDSFORTEGNELSE

Ved Juletid — Af Præsident David O. McKay	383
Julens Mirakel — Af Ældste John Longdon	385
Kan du lære Johnny at bede? — Af Hazel W. Lewis	391
Den Præsiderende Biskop taler til ungdommen om at gøre op med sig selv	394

Hjælpeforeningen

Julelammet — Af Elaine M. Murray	396
--	-----

Søndagsskole

Et dejligt eventyr — Af Lucille Nelson Jensen	398
Nadververs for 1968/69	400

Ungdomssiderne

Evangeliets standarder og samtidig vinde popularitet — Af Ældste Paul H. Dunn	401
Indenfor Mine Vægge — Af Gary R. Hatch	403
Fryd Dig, Oh Mit Hjerte! — Af Trudi Richie	404

GUf

Personlig præstation gennem gensidig udvikling Skrevet af Maxine T. Shoppe for G.U.F.	405
---	-----

Børnenes sider

Sct. Nicholasveninden — Af Mildred Grenier	81
Mysteriet om sommerfuglerøveren — Af Murray T. Pringle	84

Forklaring til omslaget

Skønt Joseph Smith var ung og uskolet, blev han Guds udvalgte redskab til at udføre oversættelsen af Mormons Bog og til Evangeliets Gengivelse.

Joseph Smith blev født den 23. december 1805 i Sharon, Vermont, og i denne måned fejrer vi hans 163. fødselsdag. ○

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 12 · December 1968
117. Årgang

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Don L. Christensen,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Nyheder:

Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Evy J. Simonsen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet \$ 3.- pr. halvår, \$ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:

Paul Giese KG, Offenbach/M.,
Deutschland

Layout:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

I denne juletid vil jeg gerne nævne et tilfælde i Frelserens liv, da de mennesker, som havde lyttet til en åndelig tale, Han havde holdt, gik bort fra Ham, fordi de ikke forstod meningen med den tale. I en kort henvisning til dette tilfælde læser vi:

Af den grund trak mange af hans disciple sig tilbage og vandrede ikke mere med ham. (Joh. 6:66.)

Da Han nu så disse disciple gå bort, men lagde mærke til, at De Tolv, som havde været med Ham, blev tilbage, sagde Han: „Vil I også gå bort?“

Tro mod sin natur svarede Simon Peter:

„Herre! til hvem skal vi gå hen? Du har det evige livs ord. Og vi er kommet til den tro og erkendelse, at du er Guds Hellige.“ (Joh. 6:67–69.)

Ved Juletid

af

Præsident David O. McKay

DEN ÅNDELIGE BETYDNING

Denne tale om livets brød fulgte på miraklet om bespisningen af de fem tusinde med nogle få brød og fisk. Som den storslåede lærer, Kristus var, anvendte Han det mirakel til at lære folk den *åndelige* betydning af Evangeliet. Da de nu havde spist af brødene og var blevet mætte — men ikke kunne forstå den betydning — gik de bort. Så vendte Jesus sig til De Tolv og stillede dem det spørgsmål, jeg lige har henvist til. Senere tog Jesus De Tolv med sig op på bjerget i nærheden og lærte dem mere om Evangeliets åndelige betydning, hvorefter Han sluttede med at spørge: „Hvem siger folk, at jeg, Menneskesønnen, er?“ (en grammatikalsk fejl, der er gået igen i århundreder). De Tolv svarede: „Nogle siger: Johannes Døber (som var blevet halshugget af Herodes); andre Elias; andre: Jeremias eller en anden af profeterne“ — idet de tænkte på åndens tilbagevenden.

Så spurgte Jesus: „Men I, hvem siger I, at jeg er?“ Den opfarende Peter var igen talerør, og denne gang svarede han uden tøven efter flere dages samvær

med Ham: „Du er Kristus, den levende Guds Søn.“ Denne gang fik han følgende svar: „Salig er du, Simon Jonas' søn (på dette tidspunkt kaldte Kristus ham ikke Peter)! thi det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min Fader, som er i Himlene.“ (Matt. 16:13—17.)

VERDEN TRÆNGER TIL ET VIDNESBYRD

I vor tid trænger verden måske som aldrig før til vidnesbyrd om Herren Jesu Kristi guddommelighed.

Vi bør stræbe så alvorligt på at repræsentere Ham eller følge Ham, så vore ånder kan forblive evigt unge. Hvis tanker påvirker den fysiske tilværelse, skulle det så ikke være sandt, at evige sandheder vil bidrage til den evige natur af den ånd, som bor i os? Den aften da Frelseren blev forrådt, sagde Han:

„Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus.“ (Joh. 17:3)

Og hvorledes kan vi så blive overbevist om denne lære?

„Hvis nogen vil gøre hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud, eller jeg taler af mit eget.“ (Joh. 7:17.)

Visdom opnås gennem bestræbelse for at vinde den. Alt, hvad der er godt, kræver det bestræbelse at opnå. Det, som det er værd at have, vil altid rent fysisk koste noget, det vil kræve intellektuel kraft, og det vil kræve, at man viser sjælsstyrke —

Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer. (Matt. 7:7.)

Men I bliver nødt til at søge, og I bliver nødt til at banke.

Vi kan ikke være sande over for os selv, vore kære og vore medmennesker uden at tage en fast beslutning om at vide mere om denne store sandhed. Ånden i os bærer vidnesbyrd om, at sandheden eksisterer i denne gamle verden. Ved alvorlig og oprigtig bøn fra et ydmygt hjerte, gennem retfærdighed og retskaffenhed kan man finde Kristus.

HVAD VILLE I GIVE FOR ET VIDNESBYRD?

Hos profeten Mika, det 5. kapitel, nævnes Bethlehem, Davids by, som Messias' fødested. Jeg gad vide, om ikke hyrderne — til hvem denne åbenbaring om Kristi fødsel blev givet — havde denne profeti i tanker, medens de vågede over deres hjerde ved nattetid, og i deres hjerter gemte det håb, som hele Judæa gemte på: at Messias snart skulle komme. Disse ydmyge mænd fik et syn fra Gud:

Og det skete, da englene havde forladt dem og var vendt tilbage til Himmelen, sagde hyrderne til hverandre:

„Lad os dog gå til Bethlehem og se det, som dér er sket, og som Herren har kundgjort os“. (Luk. 2:15.)

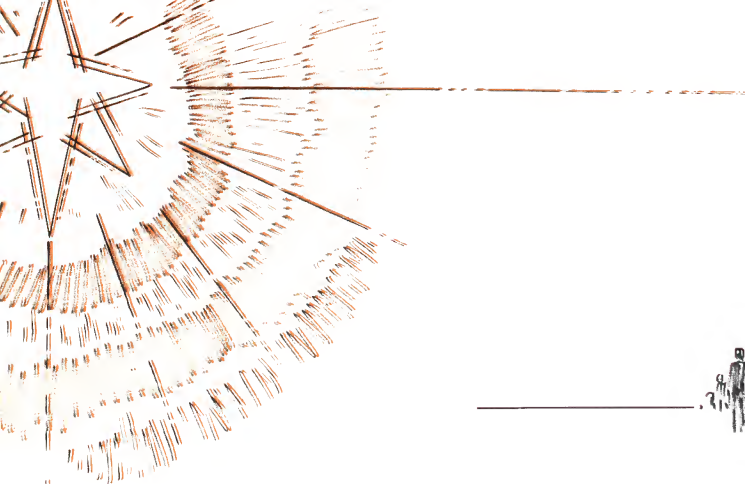
Hyrderne sagde ikke: „Jeg gad nok vide, om dette er sandt.“ De sagde heller ikke: „Lad os drage hen og se, om dette er sandt.“ De sagde: „Lad os dog gå til Bethlehem og se det, som dér er sket, og som Herren har kundgjort os“ — i forvisning om, at Gud havde åbenbaret sin Søn, at englene havde bragt verden det budskab, at Han, som skulle være kongernes Konge og herrernes Herre var kommet til den ringeste del af den lille by i Judæa.

Hvad ville I give, I, som måske ikke har den forvisning i jeres hjerter, for at få den samme tro på, at Kristus er født, at Kristus lever, at Gud forkyndte Hans fødsel gennem himmelske engle? Al tvivl ville blive bændt, al bekymring vedrørende hensigten med dit liv ville forsvinde. Det er det, sådan et vidnesbyrd betyder.

Når vi i denne juletid fejrer Hans fødsel, håber jeg, at Mesteræns lærdomme og hele liv vil forekomme smukkere, mere nødvendigt og mere anvendeligt for den menneskelige lykke end nogen sinde før. Aldrig har jeg været mere fast i min tro på menneskenes fuldkommenhed som det endelige resultat af menneskets placering her på jorden. Med hele min sjæl accepterer jeg Jesus Kristus som personificeringen af menneskelig fuldkommenhed, som Gud, manifesteret i kødet, som menneskehedens Frelser og Forløser. Da jeg accepterer Ham som min Forløser, Frelser og Herre, accepterer jeg også Hans Evangelium som frelsens plan, som den eneste fuldkomne vej til menneskelig lykke og fred. Der er ikke ét af de principper, Han forkyndte, som ikke for mig synes anvendeligt til menneskehedens udvikling, vækst og lykke. Det forekommer mig, at hver eneste af Hans lærdomme berører den sande livsfilosofi. Jeg accepterer dem med hele mit hjerte!

Trods mismod og nedslående tilstande i verden er julen den lykkeligste tid af hele året. Men lad os altid huske på, at de mennesker er mest velsignede, hvis daglige adfærd stemmer med Jesu Kristi, vor Herres og Frelseres lærdomme og eksempel, Han, ved hvis fødsel der blev forkyndt: „... på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag!“ (Luk. 2:14.)

Må vor himmelske Faders fred forblive i jeres hjerter, og i alle folks hjerter overalt, hvor de drager nær til Ham i bøn og taksigelse i den evige jul. Må de syge blive raske; må de sørgende blive trøstet; må de ensomme føle sig opløftet; må de trætte finde hvile, de nødlidende blive mætte, de tvivlende blive overbevist og må onde og beregnende mennesker blive gjort til skamme. ○

Julens Mirakel

AF ÆLDSTE JOHN LONGDEN,
Assistent til De Tolvs Råd.

Jeg vil begynde dette budskab med en sand beretning, som jeg hørte for kort tid siden. En ung dame, som lige havde fået lidt ekstra penge til jul, gik sammen med en veninde ud for at handle. I det de nærmede sig forretningen, lagde hun mærke til en stor dreng, der stod i nærheden, og som temmelig stærkt tiltrak sig hendes opmærksomhed. Da hun forlod forretningen — og da var der gået nogen tid — stod han der stadig, så hun gik hen til ham og spurgte: „Står du og venter på dine forældre?”

Han svarede: „Nej, — de er blevet dræbt.”

„Nå-eh — men sig mig, fryser du ikke?”

Han så hende lige i øjnene og svarede: „Ikke nu, da De har talt til mig.”

Det gjorde indtryk på hende, så hun sagde: „Bliver du stående her, til jeg kommer tilbage?” Så lagde hun sin hånd på hans skulder og fortsatte: „Lov mig, at du ikke går, men bliver stående her, til jeg kommer tilbage.” Det lovede han.

Hun gik tilbage til forretningen og kom tilbage med varmt tøj til drengen.

Han sagde: „Er De Guds kone?”

„Nej, men jeg er et af Hans børn, og det er du også.”

„Ja, jeg tænkte nok, De var i familie med Ham.”

Ja, vi er i familie med det Kristusbarn, der blev født i en krybbe. Selv om det var materielle ting, denne kvinde gav, havde hun dog også givet noget af sig selv. Der bliver ikke fred på jorden blot ved at vi giver eller modtager materielle gaver. Fred er en hjertets og sindets tilstand, som begynder med dig og mig — den enkelte.

Jesus kom med kærlighedens Evangelium. Verden ærer Ham ikke som en stor opdager, videnskabsmand, kunstner eller statsmand. Hvor er det, Hans storhed stråler? I det rige, hvor der lægges vægt på karakter og åndelighed, for Han sagde: „Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer . . .” (Joh. 14:27.)

Hvis nogen opfandt en lysmåler, der var så følsom, at den kunne registrere lyset i mænds, kvinders og børns ansigter, ville den stå på det højeste i julen. Det er

HAN VISTE EKSEMPEL

Jesus Kristus viste eksemplet på uselvished, da Han gav sig selv for verdens synd. Han fulgte sin Faders eksempel: "Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn, den enbårne . . ." (Joh. 3:16.) Vi kan sikkert hver især skrive under på den side af sagen, der drejer sig om at give, uden at det gælder rent materielle ting.

Lad mig citere Henry Van Dyke:

Er du villig til at glemme, hvad du har gjort for andre, men huske hvad andre har gjort for dig; til at ignorere, hvad verden skylder dig, men tænke på hvad du skylder verden; til at bøje dig ned og tage små børns behov og ønsker i betragtning; til at huske på, at de, som ikke mere er unge, heller ikke mere er så stærke; til at holde op med at spørge, hvor meget dine venner elsker dig og i stedet spørge dig selv, om du elsker dem nok? Er du villig til alt dette blot én dag? I så fald kan du roligt holde jul, og hvis du kan klare det blot én dag, hvorfor så ikke altid?

EN FREDSFORMULAR

Den eneste sikre formel for fred og fremgang venter snarere på at blive genoptaget end på at blive opdaget. Den blev givet af det eneste Menneske, som kunne løse verdens fremtid lige til tidernes ende såvel som bagud til dens begyndelse. Han gav den for 2.000 år siden i én eneste sætning:

... Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele din styrke og med hele dit sind, og din næste som dig selv. (Luk 10:27.)

Også hos Johannes læser vi, at Jesus sagde:

Tyven kommer kun for at stjæle og slagte og ødelægge; jeg er kommen, for at de skal have liv og have overflod. (Joh. 10:10.)

Kristus blev født i en tid, hvor der herskede tvænni,

og dog var Han Fredens Fyrste. Han døde som offer for tyranni, og alligevel var Han den, der forkyndte et Evangelium om kærlighed og om forsoning med vor næste. Han var den personificerede harmoni, ro og sympati. Kan der være nogen fred i verden foruden fredens stifter? Hverken Antikrist eller den oprørske kristne kender til fred. Frelseren sagde engang:

Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle. Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let. (Matt. 11:28-30.)

Når alt kommer til alt, er dette så ikke svaret på problemet om fred eller krig i denne verden? Er dette ikke julens budskab?

JULENS „TRYLLEÅND“

Wilferd A. Peterson har udtrykt det med meget smukke ord i nogle tanker, som han kalder „Trylleånd“:

„På en måde er vi alle som en elektrisk kontakt. Hvor meget af julens trylleri, der skal skinne gennem os, bestemmer vi selv. Vi har magt til at tænde eller slukke julens idealer i vort liv. Julens personligheds-forvandlende kraft kan ligesom elektriciteten i vore hjem anvendes, når som helst vi ønsker det. Vi kan leve i mørke eller i lys. Det afgør vi selv.

Det meste af året er vi brændende kærtter, der udstråler velvilje, glæde og tolerance. De små flammer finder ikke vej ret langt ind i det uviljens, selviskhedens og hadets mørke, der omgiver os. Og så sker miraklet ved juletid! På en eller anden måde opdager vi den kontakt, der tænder åndens elektriske lys. For en stund er verden strålende oplyst af håb, tro, godhed og fred.

Hvorfor går vi tilbage til åndens tællelys og petroleumslamper, når julens åndelige elektricitet altid står til rådigh-

den tid, hvor mennesker udstråler de bedste tanker, de dybeste følelser og den fineste ånd. Julen får menneskene til at gløde. —

Wilferd A. Peterson.

hed? Det er, ligesom man kun ville anvende elektrisk lys og kraft nogle få dage om året, medens man resten af tiden ville betjene sig af de gammeldags metoder. Men som den elektriske kraft står til rådighed året rundt, således er også julens magiske ånd disponibel de 365 dage af året.

Hvis nogen opfandt en lysmåler, der var så følsom, at den kunne registrere lyset i mænds, kvinders og børns ansigter, ville den stå på det højeste i julen. Det er den tid, hvor mennesker udstråler de bedste tanker, de bedste følelser og den fineste ånd. Julen får menneskene til at gløde.

De vældige dynamoer, der udvikler elektricitet til lys og kraft i en by, udnyttes året rundt. Julen er med hele sin dybere betydning en vældig, åndelig dynamo. Den udvikler kraft til at holde menneskenes ånds lys brændende, så de kan oplyse verden. Verden ville blive forvandet, hvis vi lod julens magiske ånds lys være tændt hele året. Kontakten findes i vore hjerter!"

EN LIGNELSE

Lad mig citere en lignelse, som ikke stammer fra Jesus. Den har titlen: „Hvordan med Jesus Kristus?"

Organisten ved den store kirke i Freiburg fortæller, at han en dag sad ved orglets spillebord, da en fremmed kom ind og stillede sig bag ham, medens han spillede. Da der var gået en halv times tid, sagde den fremmede: „Må jeg have lov at prøve instrumentet?" Organisten afviste ham. Men den fremmede blev stående. Med mellemrum gentog han sin anmodning, og endelig gav organisten efter, men modvilligt.

Den fremmede overtog pladsen og sad et øjeblik og kiggede på tangenterne. Så tog han fat, og øjeblikkeligt brusede der fra de villige orgelpiber en musik, der var mere storslået end noget, det store orgel nogen sinde før

havde præsteret. Den fyldte kirkerummet, den dvælede under tagets hvælvinger, den vækkede de sovende engle, søjlerne jublede af glæde. Overvældet greb organisten den fremmede i skulderen, og da melodien døde hen spurgte han: „Hvem er De?"

„Mit navn er Felix Mendelssohn", svarede den fremmede.

„Og så tænkte sig" sagde organisten, „at jeg var lige ved at nægte Mendelssohn at spille på mit orgel." —

Her er lignelsen: Hvis du ønsker, at Jesu liv skal frembringe harmoni i dit liv, må du lade Mester-musikeren spille på det. Han kan drage mere musik fra det, end du selv kan gøre. Et almindeligt, anstændigt liv kan blive forandret, så det frembringer Himmels harmonier. Jeg gad vide, hvor mange af os, der — når vi når vort livs ende — må sige: „Jeg nægtede at lade Jesus spille på mit livs tangentler!"

EN JULEHILSEN FRA ÅR 1513 E.KR.

Lad mig slutte med denne julehilsen, der blev skrevet i året 1513 e. Kr., altså for over 400 år siden, og fundet af Robert Updegraff, Scarsdale, New York. Jeg er vis på, at I ligesom jeg vil føle inspiration fra dette julebudskab, der er skrevet af Fra Giovanni:

Jeg hilser jer! Jeg har intet at give jer, som I ikke allerede har; men der er meget, I kan tage, selv om jeg ikke kan give jer det.

Ingen himmel kan komme til os, medmindre vore hjerter finder hvile i den i dag. Tag imod Himmelen!

Ingen fred venter os i fremtiden, som ikke er skjult i nutiden. Tag imod freden!

Verdens glans er kun en skygge; bagved den, og dog inden for vor rækkevidde, findes glæde. Tag imod glæden!

Og derfor hilser jeg jer i denne juletid med den bøn for jer, at dagen må gry og skyggerne fly — nu og altid! ○

Kan du lære Johnny at bede?

Ellen Blair sad ubevægelig. Formålsløst fulgte hendes øjne det fine mønster på væggen, som morgensolens første stråler dannede medens de trængte gennem glasdørene i hospitalsgangen. Spurvene i cyprestræet uden for vinduet var begyndt at kvitre, og hun var klar over, at den lange nats vågen var forbi.

En dyb smerte fyldte hendes hjerte. Hun var taknemlig for at have sin mand, Michael, ved siden af sig. Det var ham, som havde taget telefonen, da den ringede om aftenen og havde kaldt dem til Vally-hospitalet. Den korte besked var, at der havde været en bilulykke efter den første dag på højskolen. Deres søn Robert, som endnu havde sin hue og kappe på, var blevet alvorligt såret.

Ellen glippede med øjnene som for at viske billedet ud af sin ældste søns stille, hvide ansigt, som han lå bevidstløs på de opstabilede puder på skadestuen.

„Hjernerytelse, kraniebrud“, havde lægen sagt. „Rygmarvsprøven viste blod, så vi må foretage en hjerneoperation med det samme for at lokalisere blødningen. Hvis vi kan standse blødningen, er der en chance; hvis ikke –“. Men han havde ikke fortsat.

De havde siddet i venteværelset i de lange timer, mens de begge bad i stilhed. Ellen skælvede, da bevidstheden om hendes søns alvorlige tilstand igen gik op for hende.

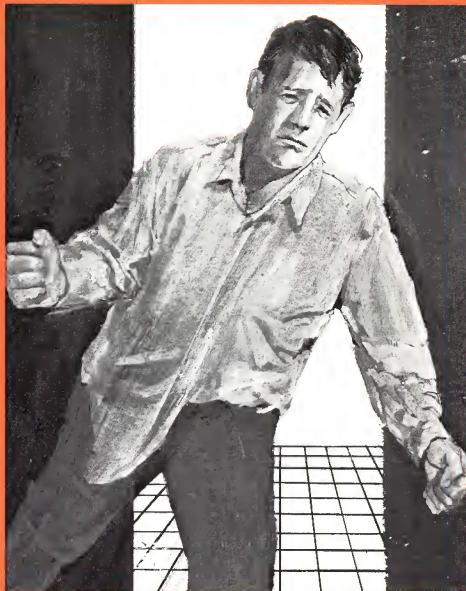
Pludselig var der en uventet støj, som brød den tidlige morgens stilhed. Det var Johnny Hansen, Roberts bedste ven, som kom farende ind gennem svingdøren. Hans pjuskede brune hår viste tegn på en hurtig behandling med en kam. Hans hvide skjorte, som ikke var helt knappet, afslørede at han havde skyndt sig.

„Jeg har lige hørt om Bob! Hvor slemt –“

Da han så de ængstelige ansigter foran sig, fuldførte han ikke spørgsmålet. Ellen prøvede at forklare, hvor alvorligt Robert var kommet til skade, men hendes stemme brast, og hun gav sig til at græde sagte. Michael fortsatte.

Efterhånden som deres hviskende stemmer blev til en ensformig mumlen, gik Ellens tanker tilbage gennem årene til den augustdag for 18 år siden, da Robert blev født på det samme hospital . . .

Han havde været sådan en lille rødansigtet purk, så ranglet som en fugleunge. Hvor tiden dog var gået hurtigt! Det syntes, som var det i går, at han fumblede og asede med sin nye trehjulede cykle, mens den stadig var ombundet med julebånd. Før der havde været tid til at tænke over det, havde Robert nået sin første skoledag, en lille smule forskrækket måske, men temmelig voksen i nye blå cow-boybukser og rød fløjlsskjorte. Hvor mange gange havde hun ikke ønsket at fæstne disse billeder for evigt i sit sind! Men hver ny scene erstattede den foregående, og Robert var ivrig efter alle former for aktivitet.

Primary-klasserne gav ny udvikling, og Ulveunge-floken skabte nye områder, der skulle udforskes.

Omkring ved denne tid flyttede familien Hansen ind ved siden af. På nabovis sendte hun Robert over med en tallerken småkager, og til gengæld tog han Johnny med sig hjem.

Det var først, da der var gået nogle dage, at hun blev klar over, hvor forskellig Johnnys forhold var fra Roberts. Idealerne og standarderne var lige modsatte i Johnnys hjem. Drikkeri, rygning og dårligt sprog var almindeligt, og religion spillede overhovedet ingen rolle i deres levevis. Hun var tilbageholdende med at lade Robert dyrke dette venskab, men de to drenge syntes at tiltrække hinanden som magneter.

Da Johnny var tre år ældre end Robert, var han mere moden og blev et ideal i hendes otte-årige søns øjne. De var altid sammen. Så begyndte Johnny, på den for et barn så naturlige måde, at gå til Primary sammen med Robert.

En dag kom de to drenge farende hjem fra Primary, Johnny i spidsen, indtil de nåede døren. Så stod han sky

„Mor, du husker de sang den ved en Primary-konference“, kommenterede Robert, som ønskede at hjælpe med dette vigtige emne.

„Der er bestemte ord, vi bruger, når vi beder, for at vise ærbødighed og respekt. En af de første ting, vi udtrykker i vor bøn, er vor taknemmelighed for vore mange velsignelser. Jeg er sikker på, at du ved hvad dine velsignelser er.“

„Jeg tror, at alt, hvad der er godt, er en velsignelse“, svarede Johnny.

Sammen skrev de et meget kort udkast til en bøn, og Johnny gik ind på at arbejde på det.

Den følgende onsdag, da Robert kom hjem fra Primary, var han ikke sit sædvanlige, overstrømmende jeg, og det var bemærkelsesværdigt, at Johnny ikke var med. Ellen kunne ikke lade være at spørge: „Robert, hvordan klarede Johnny det med åbningsbønnen?“ Men Robert undgik spørgsmålet. Med et skuldertræk gik han ind på sit værelse.

Skønt Ellen var foruroliget gik hun ikke nærmere ind på emnet, men spurgte søster Lindley, Primary-præsidentinden, om det, da hun næste dag mødte hende på torvet.

„Ah, han prøvede“, sagde hun, „men han var så bange, at han, efter at at han havde mumlet nogle få uforståelige ord, vendte om og styrtede ud ad døren.“

Hendes tanker gik dernæst til den sommeraften, da Johnny var hjemme hos dem ved middagstid. Hun og Michael samlede deres børn omkring middagsbordet for at knæle ned til familiebøn. Da Johnny tovede med at gå, spurgte hun: „Har du lyst til at være med os?“

Johnny nikkede og havde netop lagt sig på knæ ved siden af Robert, da hr. Hansens buldrende stemme lød gennem det åbne vindue. „Johnny! Johnny! Hvor er den udelige unge? Han må hellere komme hjem, ellers ...“

Hun så rødmene stige op på drengens hals, medens han mumlede: „Jeg kommer til at gå.“

Øjensynligt bange for at møde sin fader listede han ud ad bagdøren.

Den sommer, da Robert blev ordineret til Præstedømmet, spurgte Johnny, om han kunne blive døbt. Båndet mellem de to drenge syntes stærkere end nogensinde, og snart blev Johnny også ordineret til diakon. Hun huskede, da han bad hendes mand, Michael, om at forklare et citat, han havde hørt ved sit kvorum-møde: „...ingen tiltager sig selv den værdighed, men man må som Aron kaldes dertil af Gud.“

„Endog Jesus Kristus selv måtte kaldes af Gud, Johnny. Han efterlod Præstedømmet på jorden hos sine apostle, og de brugte det, indtil der kom et stort strafald fra Kristi Kirke“, havde Michael tålmodigt forklaret.

„Hvordan har vi så fået det til?“ spurgte Johnny.

„Du kender historien om Joseph Smith?“

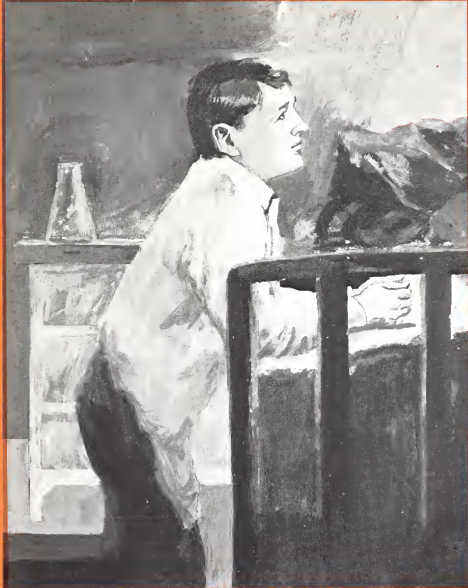
„Ja.“

„Se, i 1829 blev Præstedømmet gengivet til Joseph af et himmelsk sendebud“, havde Michael fortsat.

„Du mener, at det kom ned til os fra Profeten?“

„Fra Profeten Joseph Smith eller Oliver Cowdery — de modtog det begge på samme tid.“

Michael havde været noget forbeholden over for den unge mands opfattelse af Præstedømmet og dets virkelige formål, men han påskønnede drengens interesse for det . . .

bag ved den, medens Robert ivrigt greb hendes hånd, træk hende ind i entreen og hviskede ind i hendes øre:

„Mor, kan du lære Johnny at bede?“

Den uventede anmodning gav hende en klump i halsen, da hun så på den sky, følsomme dreng, som normalt blufede med et barsk ydre. Han var blevet bedt om at åbne med bøn i Primary næste onsdag.

„Naturligvis vil vi hjælpe Johnny.“

Hun gik ind i opholdsstuen, og drengene fulgte efter hende.

„Du ved, hvad bøn virkelig er, gør du ikke, Johnny?“

„Jo, det mener jeg.“

„Jesus sagde, at hvilket oprigtigt ønske, vi end beder om under bøn, vil blive opfyldt, hvis vi tror.“

„Sagde Han det?“

„Ja. Bøn er ikke blot ord, det er samtale med vor Himmelske Fader. Har du hørt den sang vi synger i Kirken, som siger „Bøn er et hjertes indre sang?“ Hun nynnede nogle få strofer af sangen.

„Ih, ja.“

Kort efter Johnny var blevet ordineret til præst, blev han bedt om at administrere nadveren i Søndagsskolen. Da han afslog det, fortalte hans præstekorrum-rådgiver ham, at det var meget enkelt: kortet med bønnen ville ligge på nadverbordet, og han kunne læse den op, så til sidst gik han tøvende ind på det.

Den første unge præst velsignede brødet. Så var det Johnnys tur til at velsigne vandet. Han begyndte stammende og standsede så. Han havde læst ordene forkert. Han begyndte igen, og endnu engang læste han ordene forkert. Biskoppen bad ham om at gentage det, og tredje gang begyndte han, så stammede han og standsede. Hele menigheden mærkede spændingen. Så rejste Johnny sig pludselig, ildrød i ansigtet, og forlod kirken, medens den anden præst hurtigt overtog hans plads og velsignede vandet. Det varede mange uger, før Johnny igen kom tilbage til Kirken.

Familien Blair havde spekuleret på, hvilke forandringer der ville ske, når Johnny tog sin eksamen fra gymnasiet. Ville det venskab, som havde udviklet sig mellem disse to drenge, svækkes? Men universitetslivet ødelagde ikke den beundring, som Johnny følte for sin unge ven, og det var under det første semester i det andet år på universitetet, at han havde skrevet til Robert om sin glæde over at møde den unge pige, han gerne ville gifte med. Han havde tilføjet: „Hun er en vidunderlig pige, Bob, og medlem af Kirken. Mon dine forældre vil gå med os, når vi skal vies i templet.“

Ellen og Michael ledsagede Johnny og hans unge brud til templet. Og da hun så dem knæle ved alteret, hørte hun igen i sit sind Roberts barnlige opfordring: „Mor, kan du lære Johnny at bede?“ . . .

Ellen blev brat revet tilbage til virkeligheden, da den hvide bære blev kørt ned gennem gangen. En forfærdelig frygt greb hende igen, da hun så Roberts ubevægelige skikkelse, med hovedet svøbt ind i bandager. Hjælpeløst så hun på Michael, derefter på Johnny. En tåre trillede ned ad hans kind.

Båren blev kørt ind i værelset, og døren lukket bag dem. Da den åbnedes igen, kørte to mænd i hvidt den tomme bære ud, og en sygeplejerske kom til døren.

„Dr. Klein, specialisten, er stadig ved at operere, men han vil snart være her for at tale med Dem. Dr. Snow kommer nu“, sagde hun, idet hun nikkede hen mod lægen, som kom ned ad gangen.

Både lægen og sygeplejersken gik ind i værelset og igen lukkede døren, og Michael, Ellen og Johnny blev tilbage, ventende i gangen.

Tiden syntes at stå stille; så kom dr. Snow tilsyne og betydede dem, at de skulle komme ind. Hans dybe stemme, som næppe var højere end en hvisken, syntes som et løvebrøl, da han sagde: „Deres søn reagerer ikke. Jeg vil hente dr. Klein, men jeg er bange for, at det måske er for sent.“

„Hvorfor? Åh, hvorfor?“ hulkede Ellen.

Det var Johnnys stemme hun hørte nu, stammende: „Må jeg få lov til at bede for ham?“

Uden nøjagtigt at vide, hvad han ville gøre, knælede Johnny kluntet ved siden af sengen. Ordene kom fra selve dybet af hans sjæl, direkte og betydningsfulde, i taknemmelighed for alt, hvad Robert havde betydet for ham, og for de lærdomme, som lidt efter lidt havde fundet plads i hans liv. Med fast overbevisning bad han for sin vens liv: „ . . . men i alle ting, Fader i Himlen“, bad han, „selv i dette, beder vi om, at din vilje, ikke vores, må ske, men giv os visdom til at forstå . . .“

Døren åbnedes. Det var dr. Klein, stadig i sin operations kittel. „Dr. Snow har lige fortalt mig det. Vi har gjort alt, hvad vi kan gøre. Jeg er meget ked af det“, sagde dr. Klein blidt.

Af mange års vane lagde lægen automatisk sine fingre på patientens håndled. Han tøvede, så trak han hurtigt, men blidt, lagnet tilbage og satte sit stetoskop på drengens bryst. Flere gange flyttede han stetoskopet. Han så forvirret ud, og furerne mellem hans buskede bryn blev dybere.

I mange sekunder blev der ikke sagt et ord. Så instruerede han brat sygeplejersken: „Sæt iltlættel på igen.“

Ellen hørte i sit sind endnu engang: „Mor, kan du lære Johnny at bede?“ ○

Indbinding af Stjernen 1968

STJERNEN for 1968 kan nu indbindes.

Bogbinderen har givet os et meget fordelagtigt tilbud, nemlig

kr. 30.00 incl. moms

Denne pris forudsætter imidlertid, at et større antal indbindes på en gang, og vi må derfor sætte fristen for indsendelse af de 12 numre for 1968 til 1. februar 1969.

Som tidligere år vil indbindingen kunne leveres i følgende farver: *rad, bordeaux, blå, sort, grøn og brun*. Husk derfor at anføre hvilken farve der ønskes.

Betaling for indbindingen kan indsendes pr. postgiro 333.38. CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, 2000 København F. Husk på talonen at skrive „Indbinding“.

Et barn af skæbnen

AF HAZEL W. LEWIS

Man kender kun lidt til Profeten Joseph Smiths tidlige barndom. Selv hans moder siger, da hun skrev historien om sin søn: „Der skete intet i hans tidlige liv undtagen de trivielle ting, som er almindelige på det tidspunkt af menneskets liv.“ Måske var det, fordi Lucy Mack Smith og hendes mand mejsommeligt måtte tjene til livets ophold til deres stadig voksende familie, at hun kun havde lidt tid til at skrive om „trivielle“ hændelser.

Selv om Lucy Smith sagde, at der ikke skete noget særligt i Josephs første år, voksede han op i en atmosfære, hvor dyb kærlighed til forældre og søskende var nøglen til et lykkeligt hjem. Skønt familien ofte manglede de materielle ting i livet, lærte børnene at arbejde, at have tro på og være loyale mod hinanden. Disse egenskaber bevarede Joseph gennem hele sit liv.

TO DAGE FØR JUL

En kold vinterdag, den 23. december 1805, blev en lille dreng født hos familien Smith i byen Sharon, Windsor County, Vermont, i Amerika. Vi kan forestille os Mor Smith trykke sin lille baby tæt ind til sig og fortælle sine andre børn, Alvin, 7 år, Hyrum, 5 år, og lille Sophronia på 2 år, at den nye lille skulle hedde Joseph, det samme som sin fader. Den lille Josephs moder var ikke klar over alt det vidunderlige, som hendes barn ville udføre under sit ophold her på jorden!

Medens familien boede i Sharon, lejede Josephs fader en gård, hvor han dyrkede jorden om sommeren. Familien flyttede omkring temmelig meget i forskellige byer på grænsen af Vermont og New Hampshire. I den lille Josephs allerførste år flyttede familien fra Sharon tilbage til Tunbridge, til Royalton, og derfra til Lebanon i New Hampshire.

UHELD RAMMER

Fra det tidspunkt Joseph blev født og til familien flyttede til Lebanon, blev der født endnu tre børn i familien: Samuel, Ephraim (som kun levede i ti dage), og William.

Da familien flyttede til Lebanon, syntes der at ligge bedre dage forude. Josephs moder siger om denne tid:

Her slog vi os ned og begyndte med glæde og tilfredshed at tænke på den fremgang, som havde ledsaget vore anstrengelser; og vi fordoblede vor flid for at opnå flere af denne verdens goder.

Det var i Lebanon, at Josephs anden lille søster, Catherine, blev født nogen tid senere.

Familien Smiths børn gik i skole. Hyrum var på et akademi i Hanover, og de andre, som var i skolealderen, gik i folkeskolen. Her lærte de at læse, skrive og regne. Familien Smith var en religiøs familie, og om aftenen skiftedes de til at læse højt af Bibelen.

Pludselig ramte uheldet familien igen! Denne gang kom det i form af tyfus, en meget smitsom sygdom. Først blev Sophronia syg, dernæst blev Hyrum syg i skolen, og så Alvin; og alle de andre medlemmer af familien, med undtagelse af faderen og moderen, blev efterhånden angrebet af denne frygtelige sygdom.

„HERREN VIL HJÆLPE MIG“

Joseph, som var otte år gammel, syntes at komme sig af tyfus'en, men klagede senere over en frygtelig smerte i skulderen. Lægen mente, at smerten måtte komme af en forstuvning, skønt Joseph hævdede, at han ikke havde gjort noget, der kunne forårsage dette. Lægen anvendte noget „knogle“-medicin, men til ingen nytte. Efter flere ugers forløb voldte skulderen ham stadig ulidelige smerter. En infektion viste sig på hans ryg og gik så ned i

hans ben. Hans ben begyndte at svulme op, og han led frygteligt. Efter nogle ugers forløb kom en læge, og ved to forskellige lejligheder gav han ham snit i benet. Dette lindrede smerten, men da sårene heledes, begyndte benet at svulme så meget op, at der blev tilkaldt flere kirurger. Efter at have holdt rådslagning besluttede de sig for at amputere benet, da dette var det eneste, der kunne redde Josephs liv. Josephs moder var forfærdelig bekymret. Hun spurgte lægerne, om de ikke kunne fjerne den syge knogle og derved redde hans ben. Dette besluttede de at gøre.

Den gang brugte lægerne ikke bedøvelsesmidler, således som de gør i dag, og før operationen ønskede de at binde Joseph til sengen. Men Joseph var en tapper dreng; han ville ikke bindes og ville heller ikke drikke den cognac eller vin, som lægerne anbefalede for at lindre smerten. Han sagde: „Jeg vil ikke røre en dråbe spiritus, jeg vil heller ikke bindes fast, men jeg skal sig jer, hvad jeg vil gøre — jeg vil gerne have, at min fader skal sidde ved sengen og holde mig i sine arme, og så vil jeg gøre alt, hvad der er nødvendigt for at få knoglen taget ud.“ Han bad sin moder om at forlade værelset, for han ønskede ikke at se hende lide. Han sagde: „Lov mig nu, Mor, at du ikke vil blive her, ikke? Herren vil hjælpe mig, og jeg vil stå det igennem.“

Joseph kom sig langsomt efter denne pinefulde operation. Hans moder og fader var klar over, hvor stor en helt deres søn havde været, og medens han var ved at komme sig, rejste han med sin onkel Jesse Smith til Salem, Massachusetts. Hans forældre mente, at sølften måske ville være god for ham. Hans helbred blev bedre, og benet blev stærkere. Da han vendte tilbage til Lebanon, humpede han blot en lille smule.

TIL PALMYRA

Efter at alle var blevet raske igen, flyttede familien tilbage over Connecticut-floden til Norwich, Vermont. Her lejede de en gård, som tilhørte en Mr. Murdock. I to år svigtede den kornhøst, som Josephs fader havde sået. Det tredje år ødelagte en streng frost igen høsten. På det tidspunkt besluttede Mr. Smith, at han ville rejse til staten New York for at finde et passende stykke jord at dyrke. Hvis det lykkedes ham, ville han sende bud efter sin hustru og deres otte børn. (En ny baby, Don Carlos, var blevet født i mellemtiden.)

Mor Smith og børnene havde meget at gøre med at forberede sig til rejsen med vogn til Palmvra. Hun siger: „Jeg og de af familien, som var store nok, sled trofast, indtil vi mente at vi var fuldstændig rede til at rejse med et øjeblikk varsel.“

Da tiden kom, sendte Josephs fader dem et brev og bad dem om at komme.

Den unge Joseph var ti år gammel, da hans forældre flyttede til staten New York. De første to år dér lejede hans forældre et hus i Palmyra, en by på 2,187 indbyggere.

For at hjælpe med til at skaffe penge til en gård, som de ønskede så meget, gav familiens medlemmer sig øjeblikkelig til at arbejde. Alvin fandt et job som medhjælper for en tømrer, der arbejdede med et hold mænd for at bygge hus til pionererne. Josephs far, som var dygtig til

mange slags arbejde, lavede finérstole og kurve og riskoste. Han gravede brønde og cisterner og byggede ildsteder og stenmure. Han hjalp bønderne med deres høstarbejde. Til nogle af arbejderne plejede han at tage Hyrum og Joseph med sig, for at de kunne hjælpe ham. Josephs moder var god til at lave mad, og hun åbnede en forretning med kager og root beer, og den tiltrak mange kunder, især om lørdagen og helligdage. Hvor må børnene i nabolaget have nydt de honningkager, hun lavede! Sophronia var en villig hjælper i butikken. De solgte også voksdugsartikler og stolebetræk, som hendes moder havde malet.

De børn, som var i skolealderen, gik i den lille skole i Palmyra. Der er kun skrevet lidt om Josephs skolegang, men man ved, at han brugte i hvert fald tre skolebøger, medens han gik i skole der: *The First Lines of Arithmetic*

(De første regler for regning), som bar hans autograf og datoen 31. januar 1818; en *English Reader* (Engelsk læsebog); og en religionsbog.

EN SPØRGELYSTEN DRENG

Ikke længe efter Josephs 14 års fødselsdag kom der nogle rejsende præster af forskellige trosretninger (baptister, metodister og presbyterianere) til Palmyra's nabolag for at hverve proselytter. Familien Smith og deres naboer gik til deres møder, hvoraf nogle blev afholdt i skolebygningen i Manchester. De andre blev afholdt i Palmyra. Familien Smith havde altid været en religiøs familie, som læste i Bibelen, men de havde aldrig sluttet sig til nogen bestemt kirke. Til sidst besluttede moderen, Sophronia, Hyrum og Samuel sig til at slutte sig til presbyterianerne. Den unge Joseph, som var en spørgelysten dreng, der søgte efter sandheden, vidste ikke hvilken kirke han skulle tilslutte sig.

Hans fader og Alvin havde sluttet sig til Metodistkirken, fordi de var stærkt interesserede i de prædikener, som en metodistpræst, pastor Lane, holdt. Joseph lyttede til denne mands tale, og noget han læste fra Den hellige Skrift, gjorde et dybt indtryk på den unge mand. Så han gik hjem og læste atter det skriftsted, som pastor Lane havde omtalt:

„Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet.“ (Jakob 1:5.)

Dette skriftsted gjorde et dybt indtryk på Joseph. Han vidste, at han trængte til visdom for at kunne afgøre, hvilken kirke der var den rigtige. Han besluttede at adspørge Gud.

Det var en smuk forårs morgen i året 1820, da Joseph gik ud i skoven for at bede. Aldrig før havde han prøvet at bede højlydt til sin Himmelske Fader. Han knælede ned og begyndte at bede, men han syntes at blive grebet af en eller anden magt, der var så kraftig, at han havde ondt ved at tale. Mørket samlede omkring ham, og han følte det, som om han var dømt til undergang. Netop i det øjeblik, da han følte en sådan uro over denne usete magt, som syntes at indhylle ham, så han en lysstråle over sit hoved. Den syntes endnu klarere end solen. Dette strålende lys dalede ned, indtil det faldt på ham. Så så han to strålende, himmelske væsener stående over sig i luften. Den ene sagde, idet han pegede på den anden: „Dette er min elskede Søn, hør Ham!“ (Joseph Smith 2:17.)

Joseph spurgte så, hvilken af de religiøse sekter der var den rette, og hvilken han skulle slutte sig til.

„JEG HAR LÆRT DET SELVI“

Svaret kom, at ingen var den rette og at han ikke skulle slutte sig til nogen af dem. Da Joseph kom til sig selv, lå han på ryggen og så op mod himlen. Efter at han havde genvundet noget af sin styrke, gik han hjem.

Da han kom hjem, blev hans moder foruroliget over sin søns udseende. Han var meget bleg, men hans øjne glødede. Da hans moder ønskede at vide, hvorfor han opførte sig så mærkeligt, sagde han: „Jeg har selv lært, at presbyterianismen ikke er sand.“

Fra den dag troede familien fast på, at den unge Joseph virkelig havde set Faderen og Sønnen, og at disse Himmelske Personer havde sagt til ham, at ingen af kirkerne var sande.

En gang, da hans broder William var blevet en gammel mand, var der en, der spurgte ham, om han nogensinde havde tvivlet på Josephs vidnesbyrd. Han svarede:

„Nej, vi havde alle den mest ubetingede tillid til det, han sagde. Han var en sandfærdig dreng. Fader og Moder troede på ham, hvorfor skulle så ikke børnene gøre det? Jeg tænker, at vi måske, hvis han havde fortalt usandfærdige historier om andre ting, ville have tvivlet på hans ord om pladerne, men Joseph var en sandfærdig dreng. At fader og moder troede på hans beretning og led fortælgelse for denne tro, viser at han var sandfærdig. Nej, min herre, vi tvivlede aldrig et øjeblik på hans ord.“ ○

Den Præsiderende Biskop taler til ungdommen om at

gøre op med sig selv

Cirka 800 år før Kristi fødsel så profeten Joel vor tid med alle dens udfordringer. Han så, at den skulle blive en periode, hvor „folkenes ondskab er stor“. Han beskrev vor situation som et folk således: „Skarer på skarer i opgørets dal! Thi nær er Herrens dag i opgørets dal.“ (Joel 3:19.)

Joel's profeti er sandelig ved at blive opfyldt, for vi lever i „opgørets dal“. Nutidens udfordringer kræver, at vi er besluttsomme og ikke lader os drive hid og did mellem „verdens vej“ og „Herrens vej“. Herren trænger til mennesker, som fuldstændig har overgivet sig til at følge Ham. At følge Herren kræver total og modig overgivelse. I virkeligheden har Han jo sagt: „Den, som ikke er med mig, er imod mig.“ (Matt. 12:30.) Sandheden i denne udtalelse kan vi se beviserne for, når vi tænker tilbage på Kain, Judas eller Laman. Hver af disse mænd var godt kendt med Herrens veje; men da de hver især stod „i opgørets dal“, nægtede de at overgive sig til at følge Herren.

Omvendt er overgivelse til det, som er ret, storhedens ledsager. Intet menneske er nogen sinde blevet tilfreds og har fået succes, uden at han først helt afgjort har bestemt sig for at gøre det, som er ret.

I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages

Hellige forventer og kræver Herren, at vi bestandigt lever efter Evangeliets sandheder. I dybeste forstand er det umuligt at være en deltids-hellig. I unge i Kirken, snyd ikke med hensyn til de aktiviteter, I deltager i, eller med at vise jeres forældre respekt. Et menneske kan ikke være med til det, han ved er forkert, som f.eks. at ryge, drikke, være umoralsk og uærlig, og samtidig udfylde sin opgave i Kirken med ære og værdighed. Det ville vi kalde for hykleri.

Når vi ransager Skrifterne, kan vi se, at Herren respekterer og vælger mænd, som går ind for det, de tror på. Et storslået eksempel herpå har vi i Herrens kaldelse af Saulus fra Tarsus til tjeneste for Ham.

Saulus var en mand, der lod sig drive af sin overbevisning. Hvis han troede, at noget var rigtigt, hengav han sig fuldstændig til det. Han mente utvivlsomt, at han gjorde ret i at rydde landet for dem, som han anså for kætterske kristne. Hans nidkærhed i denne bestræbelse var så intens, at forfatteren til Apostlenes Gerninger beskrev hans fejlagtige hengivenhed i dette stærke sprog: „Men Saulus, der stadig fnyste med trussel og mord imod Herrens disciple . . .“ (Ap.G. 9:1.)

Selv om Saulus hengivelse gjaldt noget helt forkert, var Herren klar over, at hvis Saul ville overgive sig til

sandhedens sag, ville hans nidkærhed blive lige så intens. Da Saul var på rejse mod Damaskus, kom Herren til ham og sagde: „Saul! Saul! hvorfor forfølger du mig?“

Han sagde: „Hvem er du, Herre?“ og Herren svarede: „Jeg er Jesus, som du forfølger; det bliver strengt for dig at stampe mod brodden.“

Og så var det, at Saul uden tøven eller vantro spurgte: „Hvad skal jeg gøre, Herre?“ (Ap.G. 9:4–6; 22:10 og 26:14.) Hans opgør med sig selv skete omgående, og resten af hans liv er et vidnesbyrd om, at det var ægte.

Sauls overgivelse til Evangeliet gjorde ham til en fremragende missionær. Disse ord, som han skrev til Timoteus, antyder, hvor fuldstændig hans overgivelse var: „Thi Gud har ikke givet os fejhedens ånd, men krafts og kærligheds og besindigheds ånd.

„Skam dig derfor ikke ved at vidne om vor Herre, ej heller ved mig, hans fange, men vær med til at lide ondt for evangeliet ved den kraft Gud giver.“ (2 Tim. 1:7–8.)

Verden leder i dag famlende efter mænd, som i den grad har overgivet sig til sandheden, at de ikke har „fejhedens ånd, men krafts og kærligheds og besindigheds ånd“.

Herrens kald til Saul viser, hvorledes Herren ønsker, at mænd og kvinder overgiver sig og derefter er tro mod deres beslutninger. Dette behov for fuldstændig overgivelse indebæres også i denne bemærkning i Johannes' Åbenbaring: „Jeg kender dine gerninger: du er hverken kold eller varm. Gid du var kold eller varm!

... har jeg i sinde at udspejle dig af min mund.“ (Joh. Åb. 3:15–16.)

Hvorledes når et menneske det punkt, hvor han fuldstændig kan overgive sig til at leve efter Evangeliet? Er det nok, at man blot kender Kirkens lærdomme? Er tro på, at Kirken er sand, tilstrækkeligt grundlag for en klar overgivelse? Eller kræves der noget foruden dette?

Muligvis kan en undersøgelse af Simon Peter, en af Herrens apostles tjeneste, hjælpe os til et svar på disse spørgsmål. Peter kendte Herren meget nøje. Han havde været sammen med Ham i tre år. Peter havde åbenlyst bekendt sin tro på og forståelse af, hvem Mesteren virkelig var. Og dog fornægtede Peter sin forbindelse med Herren. Og efter korsfæstelsen sagde Peter, fortabt og modløs: „Jeg tager ud at fiske . . .“ (Joh. 21:3.)

Ikke før Peter modtog den Helligånds vidnesbyrd og derefter bevidst besluttede sig til at overgive sig til Herrens værk, var han i stand til modigt at forkynde Jesus Kristus for råds herrerne, på gaderne, i fængslet eller hvor som helst. Hans fuldstændige overgivelse var tydelig på Pinsefestens dag og fra da af hele hans liv.

For os er overgivelsens proces den samme. Vi må opnå at få den Helligånds vidnesbyrd om Evangeliets guddommelighed, og derefter må vi bevidst og velovervejede gøre op med os selv, at vi vil leve efter Jesu Kristi Evangeliums principper. Dette endelige skridt er vigtigt; en overgivelse er ikke en automatisk, isoleret begivenhed. Man kan kun overgive sig selv bevidst og velovervejede. Som Saul må man spørge: „Hvad skal jeg gøre, Herre?“ — og derefter må vi udføre det, Herren ønsker af os.

Når en ung mand kommer med en udtalelse, der er retfærdig i sin hensigt, og hans kammerater hører derpå, vil han sædvanligvis — på grund af den overgivelse — handle i overensstemmelse dermed.

At overgive sig til Evangeliet er ikke nødvendigvis nogen nem proces. Men hverken du eller jeg kan blive ophøjet i Guds rige uden at gøre det. Således som vi nu står, „i opgørets dal“ må vi ligesom Josua fast og bestemt erklære: „... men jeg og mit hus, vi vil tjene Herren.“ (Josua 24:15.)

Jule- lammet

AF ELIANE M. MURRAY

Du ville sandsynligvis ikke have genkendt Kim den dag, nemlig den dag da han besøgte „Juleværelset“ i kunstgalleriet. Det var omtrent den eneste dag i hele året, hvor han ikke jamrede over at få sit hår ordentlig friseret og sit pæne tøj på. Han havde oven i købet vasket sig bag ørene og rensset negle, uden at det havde været nødvendigt at sige det til ham. Kims øjne strålede altid, men i dag, da han trådte ind i „Juleværelset“, var der ligesom en ny glans i dem, ikke det daglige glimt, der var ligesom en bæk, der sprudler og ler, medens den tumler af sted over stenene, nedad i stadig lystighed. Den var mere som glimtet i en klar, dyb bjergsø, når solens stråler dækker den med en næsten celestial stråleglans. Der var så megen dybde og kærlighed i hans blik, mens han betragtede hvert enkelt maleri i dette specielle værelse.

Ikke ethvert maleri kunne blive hængt op i dette værelse, for det blev kun åbnet i juletiden hvert år. Malerierne skulle være de bedste — ikke blot godt malede. De skulle være mere end blot eksempler på god maleteknik, for dette værelse skulle påvirke hjertet såvel som øjet. Man stillede sig ikke op et stykke fra maleriet og sagde: „Hvilket storartet maleri! Jeg kunne godt tænke mig at hilse på den kunstner, som har malet det der.“ Snarere blev man — jo mere man så på maleriet — draget nærmere og nærmere til det og måtte sige til sig selv: „Blot jeg kunne have været til stede der den første jul, blot jeg kunne møde Jesus.“ Så selv om der blev indleveret mange malerier, var der kun nogle få, der blev udvalgt, sædvanligvis kun ét hvert år, til dette specielle „Juleværelse“.

Kim sad på bænken midt i værelset; ganske stille gled han hen ad bænken og sugede til sig, hvad hvert enkelt billede havde at sige. Her skulle han aldrig skynde sig. Det var sjældent, der var ret mange mennesker her i morgenstunden; det var derfor, han valgte at gå derhen på den tid af dagen. Der var kun én til i værelset foruden ham. Han frydede sig ved synet af de gamle, velkendte billeder og ville gemme det nye til sidst. Hvert af malerierne havde et særligt budskab til ham, men der var noget ved det sidste, der holdt ham fast ekstra længe. Hvad var der ved det, som var anderledes? Han havde den mærkeligste følelse af at have set det før — men det var umuligt, for det var jo det nye, det havde ikke været udstillet andre steder før. Han gik nærmere til det. Scenen var den typiske med Den hellige Familie i stalden og dyrene omkring dem. Hyrderne var der, stående og knælende for Kristusbarnet; den nye stjerne på himmelen skinnede og strålede og oplyste vuggen og den sovende baby. Det må have været den meget unge hyrde, den lille derhenne ved udgangen, der tiltrak ham. Hans ansigt var næsten skjult i den bløde, hvide uld på lammet, han bar. Den lille hyrdes øjne var fulde af undren og kærlighed. Det var, som sagde de: „Nå, så det er den lille baby, som skal vokse op og blive verdens Frelser og mit folks Konge!“

Der var noget ved den hyrdedreng, som tvang ham til at gå nærmere. Han så den lille hyrde dybt i øjnene, som om han ville prøve at læse hans tanker. Hvad var det dog, der var ved denne dreng? Han rakte endog hånden frem for at stryge lammet over pelsen — da en anden hånd rørte

BØRNE- SIDER

Sct. Nicholasveninden

AF MILRED GRENIER

Katrine og Hilda smilede lykkeligt, da de skøjtede hånd i hånd ned ad den tilfrosne kanal til Katrines hjem i Holland.

I den ene hånd bar Katrine et par flotte røde uldvanter, hun lige var blevet færdig med at strikke efter skoletid om eftermiddagen hjemme hos Hilda. Hilda bar på en pæn rød hue, som hun også var blevet færdig med at strikke samme eftermiddag.

„Mon ikke Juliane vil blive glad, når

hun får disse vanter i morgen?“ spurgte Katrine.

„Åh ja, og hun vil sikkert blive glad for denne røde hue, der passer til dem? Åh, Katrine, jeg kan næsten ikke vente, til vi bytter gaver i skolen i morgen. Juliane vil sikkert udvælge os som sine hjerteveninder.“

I morgen var det den 5. december. Alle i Holland fejrer Sct. Nicholas fødselsdag på denne dag. Når undervisningen er overstået, udveksler skole-

børnene gaver, og de skynder sig hjem til en fornøjelig og spændende aften. Efter aftensmaden gør de sig rede til at modtage besøg af Sct. Nicholas, der kommer ridende på sin store hvide hest. Han er ledsaget af sin trofaste følgesvend Store Peter. Sct. Nicholas giver gaver til de gode børn, mens de, der har været uartige og ulydige, kun vil få skænd af Store Peter.

Da pigerne skøjtede rundt i et sving, så de, at der var flyttet nogle nye mennesker ind i det lille hus ved kanalen. Pigerne kunne se en smal lysstribe gennem en revnet rude. En tynd røgsøjle snoede sig op fra den skæve skorsten.

„Gad vide, hvem der er flyttet ind?“ spurgte Katrine. I det samme så de en pige på deres egen alder komme omkring hjørnet af det lille hus. Hun bar en blå frakke, der var alt for kort til hende, og vinden blæste hendes gule krøller om ansigtet på hende, fordi hun ikke havde nogen hue. Da hun så Katrine og Hilda, vendte hun om og løb om bag huset.

Katrine rystede bedrøvet på hovedet: „Jeg ville ikke bryde mig om at bo i det hus“, sagde hun. „Gad vidst hvem hun er?“

Snart kom pigerne til Katrines hjem. Det havde store vinduer, et nyt rødt tag og en pæn gårdsplads med et hvidt stakitværk omkring. De spadserede op ad gangen belagt med lyserøde sten, der førte op til døren, og lod deres skøjter og sko blive udenfor for ikke at få snavs ind i huset.

„I kommer lige tilpas“, sagde Karel Van Gleck, Katrines far, idet han lagde et nyt brændestykke i kaminen. Katrines mor havde skuret sine gulve den dag, så de var pletfri, og den gode rene duft af sæbe og vand fyldte huset. Hendes rødmossede ansigt blussede,

da hun anbragte terrinen med ærtesuppe på bordet, en fyldig, tyk ærtesuppe. Der var også osteskiver, brød og kager. Hvor dejligt smagte det ikke de sultne piger.

Pigerne hjalp med at vaske op og tørre af og stille tilside i de pæne skabe, der havde skinnende glasdøre. Derefter viste de Katrines mor de røde uldvanter og huen.

„De er sandelig pæne“, sagde hun, „I har rigtig lært at strikke. Hvem vil I give det?“

„Til Juliane“, sagde Katrine. „Og Hilda vil også give hende huen. Vi håber, hun vil være vor særlige veninde.“

„Hvorfor vil I give hende begge gaver?“ spurgte Katrines mor.

„Åh. Juliane er den pæneste pige i vor skole“, sagde Hilda. „Enhver ønsker at være hendes foretrukne veninde. Hun bor i det store hus for enden af kanalen. Juliane har desuden så mange fine kjoler.“

Fru Van Gleck spurgte: „Men trænger hun til alle de gaver? Jeg synes at det var bedre, om I piger ønskede at give jeres gave til en, der ikke har så meget.“

Da det var sengetid, åbnede Katrines mor en skydedør i væggen. Bagved var der to senge, der lignede hylde. Det var her pigerne skulle sove. Efter at de var gået i seng, talte de om, hvad Fru Van Gleck havde sagt. De talte også om den næste aften, når Sct. Nicholas ville besøge dem. Deres mødre ville brede rene hvide lagener over gulvene efter aftensmaden.

Efter at Sct. Nicholas, en høj mand med hue og i en rød frakke kantet med hvide bånd og med hvidt skæg havde afgjort, hvilke børn der havde været artige i det forløbne år, ville han strø konfekt, nødder og småkager ud over

lagenerne. Så ville han forsvinde. Før børnene gik i seng ville de sætte deres rene blankpudsede sko foran kaminen, og mens de sov, ville Sct. Nicholas komme igen og fylde deres sko med legetøj og andre gaver. Hvilken spændende aften ville det ikke være.

Næste morgen kom Hilda og Katrine igen forbi det lille hus på vej til skole. Den lille pige i den samme korte blå frakke var igen ude i haven. Hun så meget bedrøvet ud. Da hun opdagede, at pigerne så på hende, begyndte hun at gå tilbage til huset.

„Hallo“, Katrine kaldte på hende. „Skal du i skole idag?“

„Nej“, svarede pigen. „Jeg har fået en ny lillebror. Min mor kan ikke gå med og vise mig derhen idag.“

Hilda og Katrine så på det lille dørhåndtag og ganske rigtigt hang der en rød bold. I Holland hænger man en rød bold på dørhåndtaget, når der er kommet et nyt drengebarn til hjemmet; hvis det er en lyserød bold, er den lille en pige.

„Du kan gå med os, og vil vil vise vej“, sagde Hilda, „hvis din mor giver lov til det.“

„Men det er så koldt idag“, sagde den lille pige, „og jeg har ikke nogen hue. Måske Sct. Nicholas vil forære mig en i aften.“

De to piger så på hinanden. Derefter smilede de lykkeligt og nikkede. De åbnede lågen, der var i stykker og gik ind i haven.

„Du har en hue nu“, sagde Katrine, „for vi kommer med en splinterny. Og vi har også taget et par nye vanter, der passer til huen. For det er Sct. Nicholas-dag.“

Den lille pige tog gaverne i hånden. Et smil lyste op i hendes blå øjne og der viste sig smilehuller i hendes kinder. „Er de virkelig til mig?“ spurgte

hun. „Åh, mange, mange tak.“

Hvor er hun sød, tænkte Katrine. Når hun ikke er bedrøvet, er hun lige så pæn som Juliane.

„Det er virkelig til dig“, sagde hun til den lille pige.

„Tag dem på og spørg din mor, om du må gå i skole med os. Vi har rigelig mad med, så at vi kan dele med dig.“

„Vi har fundet en ny veninde“, sagde Katrine til Hilda, „og tænk på alle de ting vi kan udrette for at gøre hende lykkelig.“

„Lad os kalde hende vor Sct. Nicholas-veninde“, sagde Hilda. „Hvor er vi glade for, at vi har fundet hende. Det vil sikkert blive vor bedste Jul.“ ○

*Forbind de 50 punkter
og farvelæg billedet.*

Mysteriet om sommerfuglerøveren

AF MURRAY T. PRINGLE

RESUMÉ

Danny Jørgensen har sikret sig et deltids job i sommerferien på byens naturhistoriske Museum med at pakke nogle samlinger sommerfugle ud og gøre dem klar til montering. Da han tager samlingerne i alfabetisk orden, begynder han med Andersen samlingen.

Før han tager på arbejde om torsdagen, får han af Inge Hvidfeldt at vide, at der har været indbrud i museet. Danny skynder sig sammen med

Inge og hendes broder Søren hen til museet, hvor de finder politiet og stor ophidselse. Der er ikke blevet stjålet andet end sommerfugle, — Andersen-samlingen.

Hvad er det mon for en mærkelig røver? Danny og hans venner beslutter at hjælpe til med at løse mysteriet. På avisredaktionen finder de ud af, at Marcus Andersen var blevet fundet skyldig i skattesvig og var blevet idømt 5 års fængsel. Han er død nu. Nå, så Andersen var en svindler! Det er altså deres første spor.

3. Kapitel:

Hvem er hr. Morpho?

De tre unge detektiver læste hvert ord omhyggeligt, idet de gennemgik de fem avisudklip, der fortalte om afdøde hr. Marcus Andersen. Efter artiklerne at dømme havde han været impliceret i mange ulovlige foretagender; men han havde været så snedig, at lovens arm aldrig havde nået ham, lige indtil han begik den fejl at snyde med sin indkomstskat. Han var blevet fundet skyldig i denne ulovlighed og kom i fængsel i fem år.

Politiet var sikker på, at han havde haft en hemmelig, tavs medskyldig i sine mange forbrydelser. Imidlertid ville Marcus Andersen aldrig indrømme, at han nogensinde havde haft en medskyldig. Andersen havde med held erhvervet en hel del penge på ulovlig vis. Regeringen ville have et stort beløb af pengene til forfalden skat. Men den var aldrig i stand til at finde den ulovlige formue, og den fængslede havde også afslået at tale om den.

Børnene var nu kommet til det femte og sidste avisudklip. Det var dateret 18. juli for næsten et år siden, og overskriften lød:

„Tidligere straffefange dør efter et fald“. Man sagde, at svage råb om hjælp, der kom fra Andersens hus, havde tiltrukket naboernes opmærksomhed, og de fandt ham da liggende alvorligt kvæstet nedenfor en stejl trappe.

Han blev hurtigt bragt til hospitalet, hvor han døde næste morgen. Før Andersen døde, prøvede han at fortælle myndighederne noget! „Det var ikke et ulykkestilfælde“, mumlede han med stort besvær. „Det var min makker, der gjorde det . . . Penge . . . Trehundredtusinde kroner.“ Hans stemme døde hen til en hvisken, „Morpho har —“. Men han døde, før han kunne få sagt det, han ville. Avisartiklen slut-

tede med sætningen: „Undersøgelsen fortsætter.“

Danny, Søren og Inge kiggede på hinanden. „Morpho!“ sagde de i munden på hinanden. „Han må være den hemmelige makker!“

„Ja!“ gispede Søren, „og han har pengene. Trehundredtusinde kroner.“

„Hr. Andersen sagde ikke, at Morpho havde pengene“, hævdede Inge. „Han døde, før han kunne få sagt det, han ville.“

„Det var nu det, han mente“, svarede hendes broder skarpt. „Hvad skulle det ellers være? Og hvad så med hensyn til det, der siges om, at han ikke *faldt* ned ad trappen? Han sagde, hans makker gjorde det.“ Idet han dæmpede stemmen til en dramatisk hvisken, tilføjede han: „Hr. Andersen blev myrdet! Jeg har ikke særlig lyst til at finde hr. Morpho. Svindlere og mordere. Hvordan i alverden kan de nogen sinde have noget at gøre med et bundt sommerfugle?“

„Det er det, jeg kunne lide at vide“, sagde Danny som afslutning på samtalen. „Hvad har mine sommerfugle med alt dette at gøre?“

„Hr. Morpho ved det“, fastholdt Inge, „og vi må se at finde ham.“

De henvendte sig til bibliotekaren, og hun gennemgik sine kartotekskabe, men kom tilbage, idet hun rystede på hovedet. „Desværre har vi ikke noget som helst om en hr. Morpho i vore kartoteker.“

De tre forlod avisbygningen i dybe tanker.

„Hvor ville jeg ønske, at vi kunne komme ind i Andersens hus“, sagde Danny. „Der ville måske være noget der, som kunne hjælpe os.“

„Måske kan vi det, svarede Søren. „Far har fået en nøgle til Andersens

hus. Det er et af de huse, han har på listen til salg."

"Det er i orden!" udbrød Danny. "Jeg havde næsten glemt, at din far er ejendomsmægler. Tror du, han vil lade os komme ind?"

"Jeg kan fortælle jer med det samme, hvad han vil sige", afbrød Inge. "Han vil sige: 'Absolut nej!' Det er, hvad han vil sige, og det kan jeg ikke fortænke ham i."

"Hør engang, på hvis side er I egentlig?" spurgte Danny.

Men Inge havde ret. Søren bad om nøglen til hr. Andersens hus, og da hr. Hvidfeldt havde hørt, hvorfor de ville have den, rystede han på hovedet og sagde: "Absolut nej, det kan du da nok forstå, Søren."

Til sidst sagde Inge: "Far jeg lagde mærke til, at vinduerne i hr. Andersens hus var frygteligt snavsede. Dine kunder får ikke lyst til at købe eller leje et hus, der ser forsømt ud udefra."

"Jeg tænkte selv på det samme, da jeg kørte forbi det i går", svarede hendes far.

"På mandag vil jeg sende en mand derhen, der kan tage sig at det."

"Men vi kan gøre det i dag" foreslog Inge. "Vi skal nok gøre det fint, og vi har også brug for pengene."

Hr. Hvidfeldt tænkte sig om et øjeblik. "Det er i orden, vinduerne trænger til at blive pudset —, — og vi kunne også tørre støvet af møblerne", tilføjede Inge hurtigt, idet hun mente, det ville være et godt forretningstrick. "Det koster ikke noget ekstra."

"Det er i orden", samtykkede hr. Hvidfeldt. "Men jeg kommer altså forbi uanmeldt for at være sikker på, at I holder jer til arbejdet."

"Jeg lover bestemt, at vi nok skal gøre noget ved det", sagde Inge.

"Det er godt", sagde hr. Hvidfeldt. "Jeg overlader ansvaret til dig Inge." Så overlod han sig om mod drengene. "Og I to bøllespirer skal gøre, hvad hun siger til jer. Har I forstået?"

Drengene nikkede. Søren sagde: "Må jeg så få nøglen, far?"

"Du behøver ikke nogen", svarede denne. "Hr. Brede bor lige ved siden af, og han har en nøgle til huset i tilfælde af ildebrand eller anden nødsituation. Han vil lade jer komme ind. Jeg telefonerer til ham, mens I er undervejs."

"Hr. Brede", sagde Danny eftertænksomt.

"Er det cykelhandleren?" Hr. Hvidfeldt nikkede. "Ja, det er, Danny. En flink mand. Meget hjælpsom. Han tilbød mig at holde øje med stedet som en nabo-tjeneste."

Danny kendte hr. Brede. Det gjorde næsten alle børn. Hans Brede var automobilhandler, men han solgte også nye og brugte motorcykler og cykler. Mange af børnene havde købt deres cykler hos ham, og når de var i uorden eller trængte til eftersyn, kom de hen med dem på hans værksted.

Hr. Andersens hus lå i udkanten af byen; det var en middelstor bygning af grå sten, bygget i gammel engelsk stil.

"Det er hr. Andersens hus", sagde Inge, idet hun pegede på det grå stenhus, "så det næste må være hr. Brede."

En mand gik ude foran huset og vandede græsplænen. Da de unge mennesker kom nærmere, genkendte de automobilhandleren. Han hilste smilende. Og da han så spandene, der hang og dinglede på drengenes styr, og den bunke pudseklude og rengøringsmidler til vinduerne, der var

stoppet ned i Inges kurv, sagde han: „I må være de nye rengøringsassistenter. Hr. Hvidfeldt ringede til mig for nogle få minutter siden.“

Hr. Brede samlede sin vandslange op igen. „Hvis der er noget, I har brug for, så sig bare til“, føjede han til.

„Åh, vi har alt, hvad vi behøver“, forsikrede Inge ham. „Undtagen vand.“ „Der er lukket for alt derinde“, sagde hr. Brede idet han nikkede i retning af huset. „Varme, lys, vand, alting. Så jeg gi'r vandet.“

De unge mennesker spildte ingen tid. Efter at have fyldt deres spande og lånt en trappestige, så de kunne nå den øverste del af vinduerne, gik de i gang med arbejdet.

„Vi tager ydersiden først“, afgjorde Inge.

Efter godt en times vedvarende arbejde var ydersiderne af vinduerne færdige. Men trods deres anstrengelser var der ikke megen bedring at se; vinduerne var stadig helt matte.

Inge rynkede utilfreds panden. „Det meste af snavset må sidde indvendigt.“

„Godt“, sagde Søren. „Lad os se at komme ind og prøve, om vi kan finde ud af noget med hr. Morpho.“

De unge mennesker havde håbet på at blive alene i huset, så de kunne fortsætte deres undersøgelser. Men et øjeblik efter, at de var gået ind, kom hr. Brede også ind i huset. Han gik med dem fra det ene værelse til det andet, og han gjorde dem så nervøse, at de ønskede, han ville gå hjem til sig selv.

„Hvorfor går han og lusker om her?“, hviskede Søren harmfuldt.

Danny trak på skuldrene. „Jeg gætter på, at han vil føle sig sikker på, at vi ikke stjæler noget.“

„Hvis vi nu er rigtig flittige og slet ikke lægger mærke til ham, mon han så ikke vil gå?“ foreslog Inge.

Det lykkedes ikke. Automobilhandleren blev ved med at holde sig til. Han sagde ikke noget, men gik bare og holdt øje med dem. Til sidst sagde han. „Jeg tror ikke, I finder noget.“

Søren kiggede på ham.

„Spor, mener jeg“, sagde hr. Brede. „I børn er ved at prøve at finde ud af indbruddet på museet; er I ikke?“

Lamslået af overraskelse kunne Søren ikke gøre andet end nikke. Lige så overrasket spurgte Danny: „Hvordan kunne De vide, at vi arbejdede med den sag, hr. Brede?“

„En eller anden må vel have fortalt mig det, tror jeg“, svarede han. „Hvorfor? Skulle det være en hemmelighed?“

Danny rystede langsomt på hovedet. „Ne-øj, det tror jeg ikke, hr. Brede“, sagde Danny. „De kendte hr. Andersen, gjorde De ikke?“

Brede nikkede. „Selvfølgelig. Vi var jo naboer.“

„Talte han aldrig om nogen, der hed Morpho?“, var Dannys næste spørgsmål.

Automobilhandleren rystede på hovedet. „Ikke til mig . . . Morpho. Det var et mærkeligt navn. Nej, jeg er sikker på, jeg ville have husket det navn, hvis jeg havde hørt det før. Hvad har denne Morpho-person med sagen at gøre?“

„Vi tror, han var hr. Andersens hemmelige medskyldige“, faldt Inge ind.

„Virkelig?“ Hr. Brede nærmest spandt ordet, kneb så læberne sammen og så tankefuld ud.

„Vi havde håbet på, at vi havde fundet noget om ham her i huset“, tilføjede Søren.

Atter rystede hr. Brede på hovedet. „Det er jeg bange for, I ikke gør. Politiet var her dengang, Marcus kom ulykkeligt af dage, og de foretog en gennemgribende undersøgelse.“ Børnene havde ikke standset deres arbejde fra det øjeblik, de kom ind i huset, og nu gav de sig i kast med det sidste værelse.

„Marcus' studereværelse“, sagde hr. Brede idet han åbnede døren. „Dette var hans yndlingsopholdssted.“

Studereværelset var stort, firkantet og rigt møbleret. Til højre sås en kamin. Oven over den var der en gesims, hvorpå der stod et forsiret ur, der var flankeret af et par porcelænsvaser. På den ene ende af gesimsen stod en model af et flot sejlskib, og på den anden ende lå et gammelt engelsk drikkehorn. Omtrent i midten af værelset stod et kæmpestort mahogniskrivebord. Der var et par store behagelige læderstole, en fodskammel, nogle små borde og lamper, en sammenfoldelig skærm og lignende andre ting. Praktisk talt var hver eneste centimeter af væggen dækket af boghylder, der indeholdt hundreder af smukt indbundne bøger. I et lille hjørne stod et højt metal kartotekskab.

Men for Inges vedkommende var der kun en ting i hele værelset, der tiltrak sig hendes opmærksomhed, og hun kiggede ikke på noget andet. „Åh! Se dog på det!“ gispede hun. „Har I nogensinde set noget så smukt?“

Fordi søsteren kiggede i retning af kaminen, troede Søren, hun talte om sejlskibsmodellen på gesimsen. „Ih ja“, sagde han, „det er vel nok flot. Jeg ville ønske, jeg havde sådan en båd.“

„Jeg mente det der!“, udbrød Inge. Hun pegede på et maleri i en forgyldt ramme, der hang på væggen over gesimsen. Det var et billede af en præg-

tig blå sommerfugl med udstrakte vinger.

Danny undrede sig over, at han ikke havde lagt mærke til det før, for det var virkelig det mest iøjnefaldende i hele værelset. „Hr. Andersen må sandelig have været glad for sommerfugle“, sagde han. „Han samlede endda på billeder af dem!“

„Det er smukt, er det ikke?“ samtykkede hr. Brede. „Men Marcus — hr. Andersen — købte ikke det billede. Han malede det selv. Det er en underlig historie. Måske kunne han være blevet en virkelig talentfuld kunstner, hvis han var blevet ved med at male.“

Men så vidt man ved, er det den eneste, han nogensinde har lavet.“

„Åh, hvor ville jeg ønske, at jeg havde et billede som det!“ sukkede Inge.

„Ja“, sagde hendes broder hurtigt, „det er kønt, men vi har nok at gøre. Vi må se at finde ud af, hvem hr. Morpho er!“ Han så ivrigt hen på hr. Brede. „Er De sikker på, at De aldrig har hørt om hr. Morpho?“

Han rystede på hovedet. „Jeg er bange for, at jeg ikke kan hjælpe jer med det. Jeg kendte Marcus rigtig godt, før han blev sat i fængsel. Selvfølgelig havde jeg ikke drømt om, at han ikke var en hæderlig mand — og jeg kan ikke mindes, han nogensinde omtalte nogen ved navn Morpho.“

„Så er vi helt slået ud“, mumlede Søren skuffet. „Der er aldrig nogen, der har hørt om denne gamle hr. Morpho, og vi kan ikke finde nogen med det navn. Hvem i alverden er han, og hvor er han?“ spurgte drengen i en ærgerlig tone.

Men ingen kunne komme med et svar. Den mystiske hr. Morpho's identitet og opholdssted var stadigvæk et stort mysterium! ○ (fortsættes)

ved hans albu. Det gav et sæt i Kim, han blev forskrækket, så op lige ind i ansigtet på den anden besøgende, en ung mand.

„Men se dog, se, se, det er mig!“ gispede han. „Jeg mener ... jeg ...“ Han stammede og blev helt rød i hovedet. „Han ligner jo mig!“

Manden så på billedet og fra billedet på Kim.

„Ja, det gør han“, sagde han, „de var jo fuldstændig som du og jeg.“

„Jeg kunne lide at vide, om den dreng gav Jesus sit lam. Se, hvor tæt han holder det ind til sig. Jeg gad altså vide, om han gav Jesus det. Bare jeg havde været der dengang. Så ville jeg have givet Ham det.“

„Det kan du da gøre endnu.“

„Jamen, jeg har da ikke noget lam, og jeg kan heller ikke se Jesus, undtagen hvis jeg lukker øjnene eller ser Ham på et billede.“

„Du kan stadig give Ham en fødselsdagsgave. Du kan ...“

Kim's moder viste sig i døren og vinkede ham hen til sig. Kim så på manden, på billedet og så på sin moder. Han tøvede. Moderen gjorde tegn til ham, at han skulle skynde sig at komme.

Tanken om billedet, især hyrdedrengen, der bar på lammet, mandens stemme, og hvad han havde sagt, blev ved at følge ham — hele vejen hjem. Hele den følgende uge blev de hos ham. Han prøvede at ryste dem af sig, medens han hjalp til med at pynte juletræ, bage småkager, løbe byerinder og pakke julegaver ind, men han kunne ikke frigøre sig fra dem eller slette dem af sine tanker.

Da den sidste pakke var pakket og lagt under træet, så Kim ud, som om han var lige ved at bryde i gråd, og han udbød med skuffelse i stemmen: „Jamen, jeg *har* ikke nogen gave til Jesus!“

Moderen så forbavset på ham: „Hvad for noget?“ spurgte hun.

„Jo, for det er jo Hans fødselsdag. Vi har gaver til hinanden, vi har givet en masse gaver ... og ... vi har fået en masse pakker ... og ... så ... er det slet ikke os, der har fødselsdag. Det er *Hans* fødselsdag, og jeg har ikke engang en gave til Ham. Og hvis jeg havde en, hvordan skulle jeg så bære mig ad med at give Ham den? Manden derhenne på udstillingen sagde, at jeg kunne godt give Ham en gave, men det kan jeg da ikke, jeg *kan* da ikke! Jeg *ved* ikke, hvordan jeg skal bære mig ad!“

Han var lige ved at give sig til at græde. Moderen tabte den julepynt, hun lige havde samlet op fra gulvet, lagde sin arm om skulderen på Kim, løftede med den anden hånd hans ansigt op imod sig og så tankefuldt ind i hans tårefyldte øjne. Det her lignede slet ikke Kim!

Han fortalte hende om hyrdedrengen, der lignede ham fuldstændig, om hans lam og om samtalen med manden henne i kunstgalleriet.

„Kim, hvis du kunne spørge Jesus, hvad Han ønsker sig til sin fødselsdag, hvad du f. eks. kan gøre for Ham, ved du, hvad Han så ville svare?“

„Nej.“

„Han ville sige: 'Hvad I har gjort mod en af disse mine

mindste brødre der, har I gjort imod mig'. Du husker nok historien om den rige, unge mand, som kom til Jesus og spurgte Ham, hvorledes han skulle bære sig ad med at blive lykkelig? Jesus sagde til ham, at for at finde lykke skulle han sælge alt, hvad han ejede, og dele med de fattige og lidende. Den rige unge mand kunne ikke gøre det. Kan du?“

„Jamen, jeg har da ikke en hel masse, jeg kan sælge, således at jeg kan hjælpe de fattige og lidende. Desuden kender jeg slet ikke nogen, der lider nød.“

„Folk kan være fattige på mange måder. Der er nogle, som er åndeligt fattige.“ — Hun ventede lidt, så fortsatte hun: „Kender du ikke en eller anden, som du ikke ret godt kan lide?“

„Sure Jakob. Han brummer, bare vi så meget som ser på hans gamle blomster.“

„Måske våger han så nøje over dem og passer dem så omhyggeligt, fordi blomsterne er det eneste, han har. Blomsterne er hans verden. Han har ingen familie og kun meget få gode venner.“ — Der blev et øjeblik stilhed, så fortsatte hun meget forsigtigt: „Kim, hvad ønsker du dig allermost til jul?“

„En — æh — radio.“

„Der ligger en til dig i den blå pakke med den røde sløjfe bagved juletræet.“

„Åh, Mor ... men jeg kan da ikke ...“

„Jeg ved, at Sure Jakob ikke har nogen radio.“

„Men jeg ...“

„Tror du, at hyrdedrengen elskede det lille lam? Tror du, han gav Jesus det? Tænk lidt over det.“ Hun så ham fast i øjnene, gav ham et stort knus og forlod stuen.

Kim lukkede øjnene og så hyrdedrengen for sig med ansigtet boret ned i lammets pels og tænkte på, hvor tæt han holdt det ind til sig — tænkte på, hvad han selv havde sagt til den unge mand på udstillingen: „Jeg ville ønske, jeg havde været der. Jeg ville have givet Ham det.“ Han tænkte også på Sure Jakob, hvordan han altid rynkede panden og brummede, hvis drengene og pigerne så meget som nærmede sig hans have. Så løb han ind på sit værelse, knælede ved sengen og bad, som han aldrig før havde bedt, og spurgte sin himmelske Fader, hvilken gave han kunne give Hans Sø.

Hele resten af den dag og den næste med — som var dagen for jul, Lillejuleaftensdag — var han meget stille. Efter middagen gik han uden at sige et ord fra bordet, gik langsomt hen til skabet, tog sin jakke frem og tog den på. Ganske, ganske langsomt gik han hen til juletræet, rakte om bagved og tog den blå pakke med den røde sløjfe — og forlod huset lige så langsomt.

Det varede længe, før han kom tilbage, og hans moder begyndte at blive urolig for ham, da hun pludselig hørte ham komme løbende hen ad fortovet. Han tog alle trappetrinene i ét stort spring og brusede ind ad døren. „Mor, Mor, hr. Jakobsen er vel nok rar!“ råbte han, idet han for hen til skabet for at hænge sin jakke på plads. Han satte sig på armlænet af moderens stol, og endnu engang sagde han med strålende øjne og overbevisning i stemmen: „Mor, hvis jeg havde været der den første jul, så ville jeg have givet Jesus mit lam!“ ○

SØNDAGSSKOLE

Et dejligt eventyr

AF LUCILLE NELSON JENSEN

Hvorledes får vi Søndagsskolen til at blive en dejlig oplevelse for de små?

Det er lærerindens ansvar at barnet virkelig nyder sin søndagsskole. Hendes indstilling i forbindelse med hendes undervisningsmetoder skal vise de små børn, hvad det egentlig er, Kirken „drejer sig om“. Det, hun foretager sig, og det, hun føler, er af umådelig betydning for et lille barn, som på dette tidspunkt lærer meget hurtigere end på noget andet tidspunkt af sit liv.

HVAD MÅ LÆRERINDEN NØDVENDIGVIS VIDE OM BØRN?

Børn er små mennesker. De har lige så meget behov for, at man viser dem respekt, godhed, høflighed og venlighed, som de voksne har.

Børn er stærkt påvirkelige. Hvis lærerinden er rolig og fattet, føler børnene, at alt er vel. Hvis lærerinden kan magte situationen, kan børnene også. Hvis lærerinden gør klasseværelset spændende og interessant, vil børnene iagttage hende for at finde ud af, hvorfor hun nu har gjort det.

Det er lærerinden, der lægger op til en dejlig oplevelse for børnene. Hun føler sig godt tilpas sammen med dem. Hun kan lide dem. Hun er ikke bange for dem; hun forstår, at de har behov for trykthed, og den giver hun dem.

Lærerinden må ikke lade sig ophidses af noget, som børnene siger eller gør. Hvis de siger noget uvenligt til hende, er det højst sandsynligt, fordi de fornemmer hendes

usikkerhed, hendes uheld, hendes ærgrelse og hendes negative indstilling. Hvis hun er rolig, begejstret og op-rigtig, hvis hun taler med hjertelighed og forståelse, forklarer et barn en andens opførsel, skaber hun en trykthed og rolig atmosfære.

HVORLEDES BYDER MAN BARNET VELKOMMEN TIL KLASSEN?

Lærerinden bør modtage barnet ved døren. Hun skal rent fysisk stille sig på barnets plan. Hvis hun ikke kan knæle eller bøje sig, bør hun sidde på en stol for således at have øje-til-øje-kontakt med barnet.

En lærerinde skal have sin opmærksomhed henvendt på barnet — ikke på moderen. Hvis hun vil regne barnet for „sin bedste ven“ og behandle det i overensstemmelse hermed, vil det være meget glad for at komme i klassen. Hvordan bærer man sig ad med det? Man viser venlighed, åben venlighed! Der var en lærerinde, som havde vænnet sig til at smile, læne sig frem og sige: „Goddag — jeg hedder søster Jensen, hvad hedder du?“ Barnet svarede altid. Så fortsatte hun: „Villy, nu skal jeg være din søndagsskole-lærerinde, og jeg har noget inde i dette værelse, som jeg gerne vil vise dig. Kom, så skal du bare se!“ (Hvis lærerinden nu bliver siddende, kan hun nemt miste den kontakt, hun lige har fået.) Hun rakte hånden frem og gik med barnet ind i klasseværelset. Hvis barnet tøvede og holdt fast ved sin moders hånd, sagde hun: „Vil du gerne have, at mor skal gå med?“ (Man skal altid tale til barnet således, at det føler, at det er situationens herre — ikke henvende sig til moderen.)

Før barnet hen til et bord, hvor alle børnenes navne er fint arrangeret på sedler, og spørg, hvor han helst vil have sedlen sat på sig. (Dette er en adspredelse for børnene og hjælper lærerinden til at huske navnene.)

Det har betydning, at lærerinden kalder børnene ved navn allerede den første dag så føler de, at lærerinden ved, at de er „rigtige mennesker“. (Børn fornemmer folks indstilling meget hurtigere, end de voksne gør. Hvis lærerinden behandler dem som „anderledes“ eller „fremmede“, reagerer de på samme måde.)

Sig til barnet, at han selv må vælge, hvor han vil sidde. Den lille navneseddel, han har på, giver nu noget at tale om og se på sammen med de andre børn. Lad børnene anbringe sig i en kreds på et tæppe eller på små stole.

HVORLEDES LÆRER BØRNE NE NOGET?

Børn fanger ideer gennem sanserne — akkurat som de voksne.

Helen Keller's beretning om, hvorledes hun lærte om „vand“ minder os om den glæde, vi alle føler, når vi får fat i en ny idé. Miss Sullivan, Helen's lærerinde, havde prøvet at give hende indtryk af begrebet „vand“ ved at skrive det om og om igen i hendes hånd, men hun kunne slet ikke fange det. Helen beretter om den erfaring:

Vi gik ned ad stien til brønden, draget af kaprifoliens duft... Der var en, der var ved at pumpe vand op, og min lærerinde holdt min hånd ind under strålen. Idet det kolde vand vædede ud over den ene hånd, stavede hun i den anden ordet „vand“... Pludselig fik jeg en tåget fornemmelse som af noget, der var glemt... og på en eller anden måde blev sprogets hemmelighedsfuldhed åbenbaret for mig. Jeg blev klar over, at v-a-n-d var enbsnytdende med det vidunderlige, kølige noget, der flød ned over min hånd.

Helen Keller mistede brugen af to af sine fem sanser, men hun var stadig i stand til at opleve den glæde, det er at lære noget.

Den første erfaring, børnene får i Søndagsskolen, skulle gerne være en opfattelse af, at ukendte oplevelser bliver belønningen for at komme der. En lærerinde skal være godt forberedt, hun skal vide, hvorledes hun skal bære sig ad med at overføre lektiens begreb. Hun kan forfølge sin undervisning, ligesom det slog fejl for Helen Keller i begyndelsen at forstå betydningen af „v-a-n-d“. Hun skal huske på, at det er den første, formelle lærdom, hun giver børnene. Hun skal være fortrolig med alle de grundlæggende oplysninger, hun skal give. Hun skal forstå, at børnene overhovedet ikke kender noget til dette, og at de vil blive henrykte over at opdage noget nyt.

Forfatteren af denne artikel underviste sidste sommer de treårige i en lektie om „Vi er taknemmelige for køer“; jeg havde fortalt børnene om de mange ting, køer gør for mennesker. Børnene gengav fulde af begejstring de nøjagtige ting om koen. Fulde af viden og den glæde, som kundskaben bringer, blev de spurgt ud om heste. De svarede hurtigt, men gav fuldstændig uenøjagtige beskrivelser. De vidste intet om heste, men alligevel svarede de. Hvorfor? Fordi de ønskede, at øjeblikkets spænding skulle vare ved! Den nye kundskab havde givet dem en vis følelse af selvtilfredshed, og de ønskede at boltre sig i den fornemmelse.

Senior-Søndagsskolen

„Thi således elskede Gud verden, at Han gav sin Søn, den enbårne, for at hver den, som tror på Ham, ikke skal fortæbes, men have evigt liv.“
— Joh. 3:16. —

Junior-Søndagsskolen

„Lad os elske hverandre, thi kærligheden er af Gud.“

○ — 1 Joh. 4:7. —

HVORLEDES KAN LÆRERINDEN FORBEDRE OG UDVIDE SIN FORTÆLLER AF HISTORIER?

Når lærerinden fortæller en historie, bør hun gøre brug af gode illustrationer, d.v.s. de skal være realistiske, farverige, enkle, rene og store nok til at børnene let kan se, hvad de skal forestille.

Lærerinden taler langsomt til børnene. Når hun mærker, at hun er ved at miste deres opmærksomhed, taler hun endnu langsommere, ser fast på dem og anvender et eller andet overraskelsesmoment for igen at tiltrække sig deres opmærksomhed. Hun hjælper f.eks. børnene til at medvirke ved fysiske handlinger som f.eks. fingerlege, sange med tilhørende bevægelser, noget skjult, der pludselig viser sig, dukker; hun tøver, inden hun afslører en idé og ler sammen med børnene.

Børn reagerer over for forslag, der indebærer en vis grad af fantasi. Et barn skubber måske til et andet under historien, fordi han ikke kan se for hende. Lærerinden kan da sige: „Willy, forestil dig, at din stol har magiske meder. Hvis du flytter den lidt, vil Barbara's stol glide på plads ved siden af din.“

Børn reagerer ikke gerne over for sådanne befalinger som: „Sæt dig ordentlig op i stolen.“ De reagerer bedre over for positive antydninger: „Williy sidder med armene pænt foldet“, „Mary sidder stille med benene“, „Barbara smiler så glad“ eller „John ser opmærksomt på lærerinden.“ Andre børn følger hurtigt deres eksempel, og ordenen opretholdes, medens historien fortælles.

HVAD SKER DER, NÅR HISTORIEN ER BLEVET FORTALT?

Når historien er blevet fortalt, vil en aktivitet, der har forbindelse med dagens begreb eller formål, give oplevelsen betydning for hvert barn. Børn lærer, hvis de selv kan være med. Modellervoks, fingermaling, bakkert til at klistre på, grammofoonplader — alt, hvad der giver barnet mulighed for at huske formålet, er nyttigt.

Husk, at børn er let påvirkelige. De efterlyser træk hos dem, de er sammen med. Hvis lærerinden tænker og handler positivt og roser god opførsel, vil barnets første oplevelse i Søndagsskolen føles som et dejligt eventyr, og han vil ønske at komme igen og få „mere af samme slags“.

ADAGIO GEORGE H. DURHAM

Nadververs for 1968/69

for Junior-Søndagsskolen

September-oktober:

„Det, der er godt, kommer fra Gud.“ (Alma 5:40.)

November-december:

„Lad os elske hverandre, thi kærligheden er af Gud.“
(1 Joh. 4:7.)

Januar-februar:

„Du skal elske din næste som dig selv.“ (Matt. 22:39.)

Marts-april:

„Frelseren sagde: „Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger.“ (Joh. 14:15.)

Maj-juni:

„Gud skabte mennesket i sit billede.“ (1 Moses 1:27.)

Juli-august:

„Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befaleet.“
(1 Nephi 3:7.)

for Senior-Søndagsskolen

September:

„Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, som udgår af Guds mund.“ (Matt. 4:4.)

Oktober:

„Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.“ (Matt. 22:37.)

November:

„Dette er mit bud, at I skal elske hverandre, ligesom jeg har elsket jer.“ (Joh. 15:12.)

December:

„Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.“ (Joh. 3:16.)

Januar:

„Thi se, dette er min gerning og herlighed: at tilvejebringe uødødelighed og evigt liv for mennesket.“ (Moses 1:39.)

Februar:

„Men søg først Guds rige og hans retfærdighed.“
(Matt. 6:33.)

Marts:

„Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus.“
(Joh. 17:3.)

April:

„Men nu er Kristus opstået fra de døde som en første-grøde af de hensovede.“ (1 Kor. 15:20.)

Maj:

„Jeg er vejen, sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig.“ (Joh. 14:6.)

Juni:

„I skal forstå sandheden, og sandheden skal frigøre jer.“ (Joh. 8:32.)

Juli:

„Salige er de rene af hjertet, thi de skal se Gud.“ (Matt. 5:8.)

August:

„Ingen kan komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og ånd.“ (Joh. 3:5.)

Fællesrecitation d. 5. januar 1969

De to skriftsteder bør læres udenad i løbet af december måned af eleverne i kursus 10 og 16. Hver klasse reciterer et skriftsted ved søndagsskolens forprogram fastesøndag.

KURSUS 10

(I dette skriftsted besvarer Peter et ældgammelt spørgsmål, stillet af syndere: „Hvad skal vi gøre?“ Svaret lyder: dåb i Jesu Kristi navn for at vaske synder bort og forberedelse til at modtage den Helligånd.)

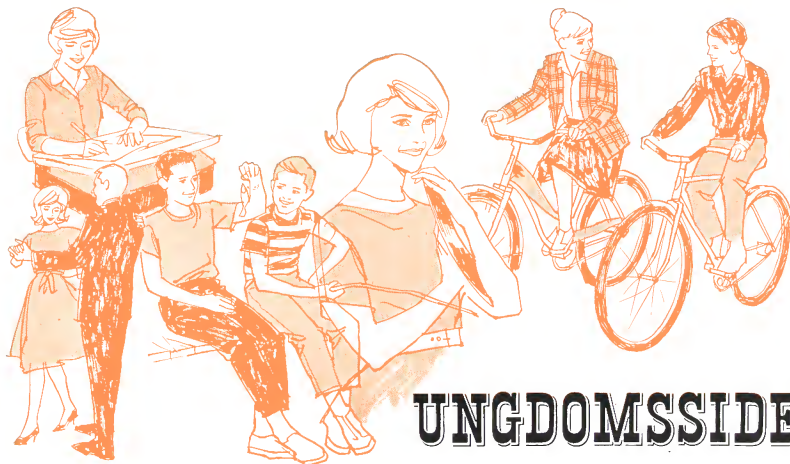
„Peter sagde til dem: „Omvend jer og lad jer døbe hver især i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse, så skal I få Helligånden som gave.“ (Apost. Gern. 2:38)

KURSUS 16

(Paulus lægger her en plan over hvordan vi kan undgå de mange faldgruber og vildledelser, som venter på os. Planen er simpelthen, at vi skal holde fast ved Evangeliets principper og have kærlighed til hinanden, for på den måde at vokse, til vi bliver lig Kristus.)

„Så (skal) vi ikke mere være umyndige, der kastes og drives hid og did af alle mulige lærdomme, efter som vinden blæser, ved menneskers terningspil, når de underfundigt forleder til vildfarelse.

Nej, sandheden tro skal vi i kærlighed i ét og alt vokse op til ham, som er hovedet, Kristus selv.“ (Efes. 4:14, 15)

UNGDOMSSIDERNE

Hvorledes skal vi forklare de unge, at Jesu lærdomme stadig gælder? Er det muligt for ungdommen at bevare

EVANGELIETS STANDARDER OG SAMTIDIG VINDE POPULARITET

For nogen tid siden måtte jeg tage imod en udfordring, da en af mine døtre kom til mig med et problem fra hendes omgangskreds, et problem der var temmelig foruroligende. Hun gik på det tidspunkt i junior high school og hørte til en gruppe på syv piger, hvoraf de fire var medlemmer af Kirken, de tre ikke. De fire havde så at sige indgået en pagt om at ville omvende de tre andre. En dag, da de spiste frokost sammen, hvilket de ofte gjorde, begyndte en af de unge Sidste Dages Hellige piger at fortælle en noget tvivlsom historie. Den var smagløs og ganske upassende.

LAD MIG BEHOLDE MIN POPULARITET

Min datter kom den aften og gengav situationen, hun var endda modig nok til at fortælle mig historien. Det var virkelig et problem! „Nu er det altså ikke meningen, Far, at du skal begynde at fortælle mig, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert“, sagde hun. „Jeg tror nok, jeg kender Evangeliets principper tilstrækkelig til at vide, at sådan bærer man sig ikke ad. Men – hvad *gør* man, når man

pludselig står i sådan en situation? Hvordan ville *du* klare den?”

Hun sagde ikke følgende, men jeg kunne læse det i hendes øjne: „Husk på, Far, at det vigtige for unge i min alder er at blive regnet med. Og husk også, at alle unge på 15 år ønsker at være populære, at blive accepteret, at nogen har brug for dem, og de ønsker slet ikke at være alt for ‚hellige‘.“ Det, hun mente, var faktisk: „Giv mig et svar, der samtidig lader mig beholde min popularitet.“ Ikke sandt, det er virkelig en opgave for enhver lærer eller fader.

Så talte vi sammen et stykke tid. Jeg prøver tit at få mine døtre til at forstå anvendelsen af Evangeliets principper i deres livsførelse. Efter nogen diskussion slog jeg op på beretningen om tempelrensningen, som findes både hos Mattæus, Markus og Lukas. I husker sikkert historien om farisæerne, saddukæerne og vekselærererne og deres handel med penge. Da jeg havde læst den, spurgte jeg hende: „Hvad får du ud af denne historie?”

Hun svarede: „Jo, Frelseren var vred.“

„Kan vi more os sammen med vore venner — og stadig holde Kirkens standarder?“

STÅ FAST OG BLIV RESPEKTERET

Jeg sagde: „Må jeg foreslå blot én tanke? Han viste den gruppe, som var *Hans* samtidige, at der kommer et tidspunkt i ethvert menneskes liv, hvor han nødvendigvis må stå fast og blive respekteret, og selv om man ikke bliver populær ved det, så er der tider, hvor man *må* gøre, hvad der er ret, selv om det ikke er nemt. Det sker nogle enkelte gange, at man kommer til at stå alene.“

Jeg sluttede: „Tænk du nu lidt over dette, og så vil vi to tale sammen igen.“

Hun tænkte over det, kom lidt senere tilbage og sagde: „Far, jeg kan ikke finde ud af, hvordan jeg skal anvende det princip.“

Så talte vi lidt mere sammen.

Jeg sagde: „Nu skal jeg sige dig noget: hvis Frørelsen gjorde ret, så lad os to gå ud i garagen, hvor jeg skal lave en nihalet kat. Derefter går du i morgen over og renser den junior high school for alle dens laster.“

„Far“, sagde hun, „du har overhovedet ikke ramt *pointen*. Man kan *ikke* bære sig sådan ad og stadig være populær.“

Jeg sagde: „Hvad er nu det for en idé? Næste gang du er i sådant selskab, og en eller anden begynder at fortælle en upassende historie, så rejser du dig og siger: 'Hvor nu her — vi vil ikke have mere af den slags!'“

Hun sagde: „Far, du er slet ikke klar over, hvad det drejer sig om! Det der kunne jeg ikke gøre — ikke på vilkårligt!“

Jeg havde faktisk regnet med, at hun ville sige noget i den retning, og svarede: „Nå, men sig mig så, hvorfor foreslår du ikke *mig* en idé?“

Hun sagde: „Lad mig tænke lidt mere over det.“

DET NYE TESTAMENTE UDRETTER VIRKELIG NOGET!

Jeg tog fat på mit arbejde igen. En ny dag kom og gik, og da jeg den følgende dag vendte hjem, så jeg min hustru stå i køkkenet og skrælle kartofler, og jeg lagde mærke til, at det kneb for hende at holde tårerne tilbage.

„Hvad er der dog i vejen, min ven?“ spurgte jeg.

Hun svarede: „Det er din datter! Du må hellere gå ind til hende.“

Jeg tænkte: „Mon der nu er nye vanskeligheder?“ Så listede jeg mig ind i det bageste soveværelse, og der ventede en dejlig oplevelse mig. Denne lille dame, der havde kæmpet med livet, som det virkelig er, var selv ved at tørre sine tårer bort.

Jeg sagde: „Nå, fortæl mig så, hvad der er i vejen.“

Og så svarede hun: „Far det er noget interessant. Jeg tog den tempelrensningshistorie til efterretning i dag og efterprøvede den.“

„Nej da, fik du renset ud i junior high?“

„Nej“, svarede hun, „jeg gik hen til M. (Den SDH-pige, som havde fortalt den upassende historie) og sagde: 'Har du tid til at gå med mig hjem?' 'Ja.' Og så fulgtes vi ad her hjem. Jeg tog hende med herind på værelset, bad hende sætte sig ned og sagde så: 'M., jeg vil gerne have, du skal vide, at vort venskab betyder en hel del for mig; men i går satte du virkelig os allesammen i en slør knibe. Sådant følte jeg det, og jeg tror også, at du var klar over det. Jeg ved, at du ikke havde til hensigt at støde nogens følelser eller skabe spænding, men da du fortalte den historie, degraderede du os allesammen i vore ikke-SDH-veninders øjne. Selv om jeg påskønner, at din hensigt måske var god nok, og selv om du synes, at det var en meget god måde at gøre sig bemærket på, så gad jeg vide, om du ikke — næste gang du mener, at du er nødt til at bære dig sådan ad — vil advare mig i forvejen, så jeg kan blive fritaget for at høre det?'“

M. brød sammen, faldt mig om halsen og sagde: „Vil du tilgive mig?“

Og så sagde min datter: „Far, vi græd sammen næsten en halv time.“ Og så kom højdepunktet: „Ved du hvad, Far?“

„Nej — hvad så?“

Hun svarede: „Det nye Testamente *udretter virkelig noget*, ikke sandt?“

Indenfor Mine Vægge

AF GARY R. HATCH

Jeg var gammel — åh så gammel. Mine vægge var tynde, og mellem nogle af mine brædder var der sprækker. Om dagen kom solens stråler ind gennem sprækkerne, og om aftenen blæste de kølige briser ind. Den eneste anden kilde til solskin, jeg havde, var en massiv dør, der hang i tykke læderstropper.

Jeg stod bagved en fornem kro. Det var jeg glad for. Jeg var flov over min uværdige fremkomst. Jeg blev skabt til et lavt formål, for jeg var en stald.

Tiden for indtællingen var kommet. Den fornemme kro var pakket med mennesker. Alt, hvad der var hos mig, var nogle få køer.

Tidligt den dag, havde min herre vasket mine gulve og skiftet mit halm. Jeg forberedte mig til den rå behandling, kvæget altid gav mig, men til min overraskelse var kvæget meget skånsomt. De stod allesammen i ét hjørne, og spiste kun lidt af halmen. Ved dagens slutning så jeg stadig pæn ud, — af en stald at være.

Pludselig gik min dør knirkende op, og lukkede derved natteluftens ind, — den, som jeg prøvede så stærkt at holde ude. Der stod min herre ved siden af en høj mand med et venligt udseende.

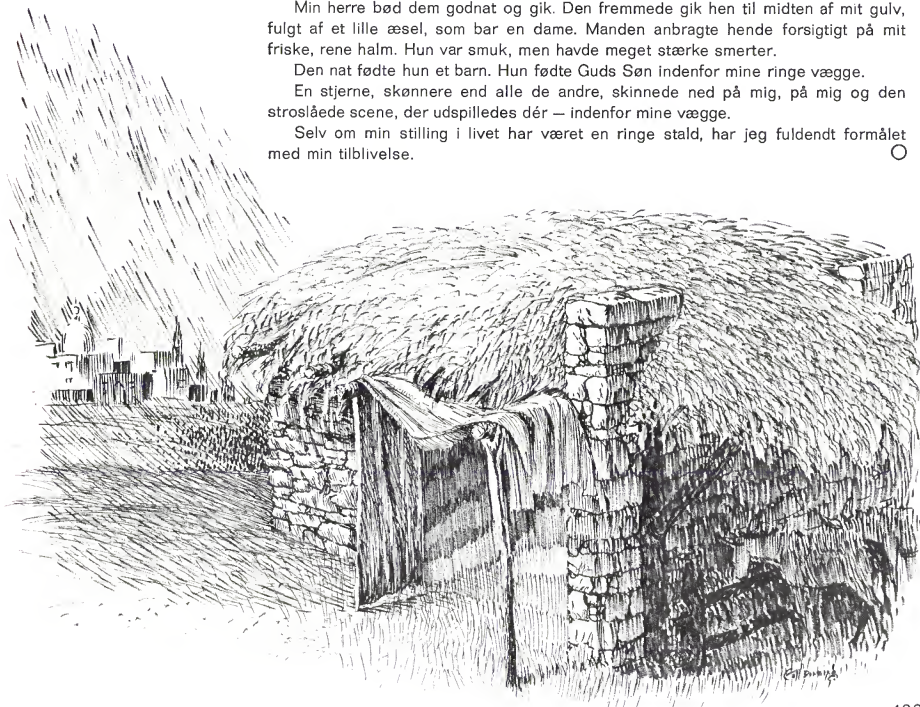
„Dette er helt i orden, Hr.“, sagde den fremmede, „men vi må skynde os.“

Min herre bød dem godnat og gik. Den fremmede gik hen til midten af mit gulv, fulgt af et lille æsel, som bar en dame. Manden anbragte hende forsigtigt på mit friske, rene halm. Hun var smuk, men havde meget stærke smerter.

Den nat fødte hun et barn. Hun fødte Guds Søn indenfor mine ringe vægge.

En stjerne, skønnere end alle de andre, skinnede ned på mig, på mig og den stroslåede scene, der udspillede dér — indenfor mine vægge.

Selv om min stilling i livet har været en ringe stald, har jeg fuldt formået med min tilbivelse. ○

Fryd Dig, Oh Mit Hjerte!

AF TRUDI RICHIE

„Han kommer“, råbte de. „Han kommer til vores landsby!“

„Hvorfor“, spurgte jeg. Men ingen hørte mig, og derfor fik jeg intet svar. Jeg vidste det jo også. Jeg gik hen imod et sted, hvor jeg kunne høre en baby græde. „Hvornår kommer han?“ spurgte jeg moderen. „Jeg ved endnu ikke hvornår“, svarede hun, og skyndte sig væk. Lugten af mad ledte mig til nogle mennesker, der forberedte et måltid. „Hvilken vej kommer han fra?“ spurgte jeg. „Fra storbyen“, sagde de. „Ja, sandsynligvis fra storbyen.“

Hvis jeg gik ned ad hovedgaden, tænkte jeg, kunne jeg møde ham før alle landsbyfolkene kom rendende ud til ham. Hvor jeg hadede at blive fanget i en flok af masende og puffende landsbyfolk, og desuden vidste jeg, at mor ikke ville savne mig. Mor havde lavet et nyt sæt kander og urner til at sælge, og nu var hun ved at udsmykke dem. Jeg kunne jo alligevel ikke udsmykke lervarer, så der var ikke brug for, at jeg blev der. Jeg tænkte at for en gangs skyld ville jeg gøre noget, mine søskende ikke havde prøvet. Jeg ville møde vores gæst på vejen, og gå ved siden af ham og tale med ham, uforstyrret hele vejen hjem. Så begav jeg mig afsted.

Det varede ikke længe, før jeg hørte mange stemmer bag mig. Mine venner, tænkte jeg, de har ledt efter mig og er kommet for at føre mig hjem. Ah, hvorfor kan jeg ikke gå nogen steder uden at have følgeskab eller blive ledt efter? Ikke før at stemmerne havde indhentet mig, blev jeg klar over, at de slet ikke ledte efter mig. Et lille stykke forude standsede de, og deres stemmer rejste sig til en høj, ophidset pjatten og leen. Han var kommet, og gennem al støjen, bar den hede sommerluft hans rolige, milde stemme hen imod mig. Jeg lyttede i den retning stemmen kom fra, og fulgte den hen til flokken. Jeg håber han kan se mig, tænkte jeg; jeg ved, at han er nær, for jeg kan føle den fred, de siger der omgiver ham, selv i de største hobe af mennesker.

Ganske pludseligt følte jeg en stærk arm omkring mine skuldre, og en stemme sagde: „Herre, dette er landsbyens blinde pige.“

De andre kunne have råbt og talt så højt, at de druknede enhver anden lyd, jeg ville ikke have hørt det. Solen kunne have visnet ørkenblomsterne og svedet klæderne af min ryg, og jeg ville ikke have opdaget det, for kølige fingre lå på mine øjne. Så, for første gang i mit liv, kendte jeg lys og mørke og de mange skygger imellem dem, — farver der kom som en åbenbaring, formede utallige mønstre og figurer. Og jeg så en mand stå foran mig med dybe, takefulde øjne og en kærlighed, der udstråledes så stærkt fra ham, at jeg næsten kunne se den. Ja, jeg kunne se. Jeg kunne se. ○

Personlig præstation gennem gensidig udvikling

Når man søger i Den hellige Skrift finder man utallige henvisninger, hvor der lægges vægt på det enkelte menneske. Herren valgte sine apostle en efter en. Han talte til folkeskæarerne, men Han oprejste Lazarus fra de døde, talte med Maria og Martha, befriede en kvinde fra hendes undertrykkere. Han sagde: „Thi se, dette er min gerning og herlighed — at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket“, hvilket viser, at Han ønskede, at hvert enkelt menneske skulle arve udødelighed og evigt liv.

Funktionærerne i Gensidig Uddannelses-Forening har fået det ansvar at arbejde med hver enkelt dreng og pige ... som hver især er en betydningsfuld enkeltperson i deres egne øjne så vel som i Herrens øjne.

Selv om G.U.F.-programmerne ser ud til at være planlagt for gruppearbejde og massedeltagelse, drejer de sig i virkeligheden om enkeltpersoner. Lærerne i G.U.F.-klasserne er instrueret i og opøvet til at udsøge den enkelte og få ham til aktivt at deltage sammen med gruppen. Ingen kan nægte, at en venlig hånds tryk i et øjeblik, hvor man trænger til det, kan gøre et godt indtryk der varer for livet.

Det er lærerens og lærerindens første pligt at lære navnene på sin classes medlemmer. Det er det første skridt til at adskille dem fra resten af gruppen. Derefter kommer de personlige karaktertræk i forgrunden, så at læreren kan hjælpe hver enkelt af klassens medlemmer til at nå det størst mulige resultat.

I et hav af ansigter ved en eksamen eller i en forsamling i Kirken, er det ganske sikkert, at der er lige så mange forskellige følelser, sindsbevægelser, talenter, sympatier og antipatier, etc., som der er personlige ansigtsudtryk.

At nå hver enkelts hjerte, enten det er i hverdagslivet eller under en krise, er en udfordring, som G.U.F. tager imod og arbejder med til det lykkes.

Vi kunne nævne historien om den unge pige, som ikke havde særlig smukke ansigtstræk. Hendes intelligens var middelmådig, og hun havde en talefjål. Hver gang der var en aktivitet i G.U.F., meldte hun sig frivilligt. Hendes G.U.F.-lærerinder og lederne af aktivitets-afdelingerne var altid imponeret over hendes ønske om at være en „gører“ og gav hende med vilje chancer. Hun var med til roadshows, kvartet-festivals og holdt taler. Hun tjente sine klasse-belønninger, og hun gik gennem alle klasser som bikubepige, Mia Maid, Laurel og Gleanerpige. Man kunne regne med hende. Hendes vidnesbyrd blev stærkt. En indre skønhed oversteg til sidst hendes såkaldte „uklædelige“ ydre fremtoning. Folk elskede hende. Men dette skete ikke fra den ene dag til den anden. Det var en konstant udvikling over flere år ved deltagelse i arbejdet i G.U.F., som førte hende til dette punkt. Også hendes forældre blev omvendt til programmet. De følte en særlig taknemmelighed, når deres datter gjorde sig al mulig umage for at gøre sin rapport over tilstedeværelse ved nadvermøde, G.U.F. og Søndagsskolen fuldkommen, selv når de var på lange familieferier. Alle medlemmerne af hendes familie overværede de funktioner, hvor denne pige deltog. De vidste, hvad det betød at have en af deres kære til at udføre en personlig præstation gennem et program for gensidig udvikling.

Da den unge pige var i begyndelsen af tyverne, traf hun en brav hjemvendt missionær og giftede sig med ham, og de flyttede fra byen. For nogle få uger siden, syv år senere, så man denne unge pige og hendes mand og fire børn stå ud af deres bil. Hun var en yndig moder, ren og pæn og meget velklædt. Mange kunne have set på hende med en smule misundelse over hendes overvældende succes. Mange fulgte med øjnene dette smukke par og deres børn, medens de gik ned ad gaden. De små stumper af samtalen, som de forbigående kunne høre, handlede om Evangeliet og G.U.F. og disses store virkninger på deres liv.

Endnu en gang havde G.U.F. set efter ... havde fundet ... og var stolt af „en personlig G.U.F.-pige“ som havde haft heldet med sig. G.U.F.s ansvar for at søge efter, vise kærlighed til og skabe muligheder for hver enkelt ung mand og pige, lige meget hvor den enkelte kan være eller hvilke personlige karakteregenskaber, kultur eller evner de viser, fortsætter stadig og hører aldrig op. ○

Husk AT FORNY DERES ABONNEMENT PÅ STJERNEN!

Prisen for et helt år er kr. 25.00 i Danmark og § 5.00 i udlandet, frit tilsendt. I Danmark bedes beløbet venligst indbetalt på post girokonto nr. 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, 2000 København F. Husk på talonen at skrive „Stjernen“.

Fra Missionens

Præsidentskab

DON L. CHRISTENSEN

Må fred og god vilje herske i Danmark

Julen er den dejligste tid på året, fordi juletidens feststemning i de kristne lande er mættet med Kristi Ånd.

Skønt de nordlige lande har korte og mørke dage, og nætterne er kolde og lange, træerne slumrer og landskabet er barsk og dækket med sne, er Julen dog en glad og munter tid.

Her i Danmark har de trofaste medlemmer travlt med at sprede glæde gennem forskellige oplyste Betlehems-scener, som fryder hjertet og gør os glade. Vort store arbejde mærkes i tusinder af hjerter, når vi forkynder fredens ånd på jorden og god vilje blandt alle mennesker.

Denne årstid er den tid, som får os til at tænke på andre og ikke på os selv, og genspejler Kristi Ånd.

Som sidste dages hellige i Danmark føler vi at vi skal lade vort „lys“ skinne således at vi kan lette vore medmenneskers tunge hjerter og ære vor Fader i himlen og Jesus Kristus, hvis fødselsdag vi fejrer.

For størsteparten af menneskene i verden er deres gaver af kort varighed, men for dem, der har medlem-missionær-programmet for øje, er vor gave uuddelighed og evigt liv.

„Ære være Gud i det højeste! og på jorden fred

i mennesker, der har Hans velbehag!“ Præsident McKay siger: „Hvor enkle er ikke disse ord! Hvor dyb, hvor tankevækkende er ikke deres betydning! Om Julen fejrer vi Hans fødsel, i hvis mission på jorden (1) Gud er herliggjort, (2) jorden loves fred, (3) alle mennesker får forsikringen om Guds gode vilje over for dem!“

Hvis vi som medlemmer af denne store Kirke ville have de ovenfor omtalte ting som et ledefyr og leve efter dem, ville vi hjælpe os selv så vel som vor familie og vore venner til at blive bedre og få et lykkeligt liv. Med et sådant mål ville enhver blive interesseret i at søge alt hvad der er rent, retfærdigt, hæderligt og dydigt og således virkelig kende formålet med Julen.

Må vi som missionspræsidentskab formane jer, i danske hellige, overalt, til at påtage jer det ansvar at give den gode gave, evig glæde — den sande Julens ånd. Gør den lille smule ekstra for at gøre en eller anden glad.

Det ville være et værdigt projekt, passende til os alle, at sørge for, at enhver, som vi kommer i berøring med, kunne føle vor glade juleånd og blev påvirket på samme måde. Du kan forandre „deres nat til dag“, hvis der er glæde og positive tanker i dit hjerte.

„Julen er en passende tid til at forny vore ønsker og styrke vor beslutning om at gøre alt hvad der står i vor magt for at gøre det budskab, som blev forkyndt af englenerne, da Frelseren blev født, til virkelighed blandt menneskene. Lad os ære Gud ved at søge det gode, det sande, det skønne! Lad os stræbe efter at oprette fred på jorden ved at vise den samme gode vilje over for hinanden, som Gud har vist over for os!“ (Præsident McKay)

Det er en frygtindgydende og ydmygende tanke at vide, at vi er dem der skal bringe glade tidender og stor glæde. Det er et alvorligt ansvar for os at kende formålet med livet og have chance for at dele den åbenbarede sandhed med alle som vi kommer i kontakt med. Men lige så frygtindgydende det er, lige så vidunderligt er det at kende den sandhed som har givet os kundskab og befriet os fra fangenskab.

Frelserens fødsel er en bogstavelig sandhed, selv om Julen ikke er Hans fødselsdag; vi forbinder Ham med den dag og gør den højtid så strålende, at vi nægter os selv noget for andres lykke, således som Frelseren selv var et eksempel på. Den Enbårne Søn har påtaget sig et legeme for at være i stand til at bære vore synder og tilbyde os frelse og ophøjelse i sin Faders Rige. Kan der gives os en mere kostbar gave end livet selv, for evigt?

Må denne Jul give os glæde og fremgang og må der være fred i vore hjerter på grund af vor gode vilje over for vore medmennesker.

Julehilsen

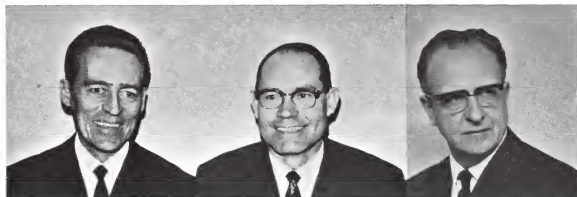
Vi vil gerne som en familie udtrykke vor inderligste tak for tre vidunderlige julehøjtider, som vi har tilbragt sammen med jer.

Vi er allesammen dybt taknemmelige for den gode ånd og den venlighed som I har vist os og som vi længe vil mindes.

Det er vort oprigtige ønske at hver eneste af jer vil blive velsignet med glæde og lykke. I er altid i vore bønner, ligesom vor egen familie er det.

Vi ønsker jer alle en rigtig glædelig Jul og et godt og lykkeligt Nytår.

Don og Marva Christensen og børn

Kære søskende og venner!

Vi vil gerne sige jer alle en inderlig tak for jeres tro og jeres støtte i det forløbne år, og vi sender jer vore bedste hilsener og ønsker jer alle en glædelig Jul og et godt og velsignet Nytår!

Distriktspræsidentskabet i Nordjylland Distrikt

Distriktspræsident Vagn Ole Darre er født den 12. februar 1920 i Sindal som søn af fabrikant Oskar Emil Darre og hustru. Han er uddannet som mejerist i 1943 og arbejdede ved dette fag til 1948, men måtte så af helbredsmæssige grunde overgå til andet erhverv. Siden da har han arbejdet ved forskellige firmaer som repræsentant. I 1956 blev han gift med sygeplejerske Karen Andersen, og i ægteskabet er der en søn.

Broder Darre blev døbt i Kirken den 8. maj 1960, blev ældste i 1961 og var da rådgiver i grenspræsidentskabet i Silkeborg. Siden da har han været revisor i distriktet, rådsmedlem, kvorumpræsident og 2. rådgiver i Jydske Distrikt, indtil han blev kaldet som distriktspræsident.

1. rådgiver Orla Folmer Rode Nielsen er født den 2. september 1918 i Arslø, Århus Amt, som søn af muremester Jens Nielsen og hustru Hansine Sørine Mar-

chusen. Han blev den 26. september 1940 viet til Ester Hjort Pedersen, og de har 4 sønner og 2 døtre, som alle er medlemmer af Kirken. Uddannet som murer hos faderen i årene 1938 til 1942. Han blev døbt i Kirken i Århus den 11. februar 1956, ordineret til ældste den 2. februar 1958, og har haft mange forskellige stillinger i Kirken, bl. a.: rådgiver i Søndagsskolen, G.U.F.-forstander, rådgiver og præsident for Genealogisk Forening i Århus, rådgiver til flere grenspræsidenter, grenspræsident i ca. 7 år, distriktspræsident i 1 år, i 2 år rådgiver til distriktspræsidenten, indtil han blev kaldet til sin nuværende stilling.

2. rådgiver Henning Killeirich Frederiksen er født den 18. april 1934 i Hammerum som den yngste af 6 børn af Albert Frederiksen og Magda Kathrine Killeirich. Han tog realklassen fra Herning Gymnasium i 1951 og blev uddannet som speditør og senere den statskontrolleret bogholdereksamen. Fra 1955 til 1957 af-tjente han 2 års værnepligt som sergent i hæren. I 1956 indgik han ægteskab med Sonja Marie Klemmensen, og de har 3 sønner. Både han og hans hustru blev medlemmer af Kirken den 15. september 1960, og han blev ordineret til ældste og kaldet som 2. rådgiver og sekretær i distriktspræsidentskabet i Herning den 12. november 1961. Ved Jydske Distrikts oprettelse i november 1962 blev han kaldet som forstander i distriktets mandlige G.U.F., hvilken stilling han har beklædt siden, og har samtidigt virket i andre stillinger, sidst som 1. rådgiver i grenspræsidentskabet i Herning, indtil han blev kaldet til sin nuværende stilling.

Distriktspræsidentskabet i Fyn-Jylland Distrikt

Distriktspræsident **Knud Bent Andersen** er født den 1. april 1929 i Dalum ved Odense som søn af Akeel Andersen og hustru Pauline Jessen. Han lærte første gang om Kirken i 1956 i København gennem missionærernes undervisning. Familien var igen i kontakt med Kirken i 1958 i Randers, og her blev hans hustru, Irene Andersen, døbt. Han blev først selv døbt i 1959, efter at familien var flyttet til Fredericia.

I Fredericia Gren har han først arbejdet som forstander for G.U.F., og derefter har han været grenssekretær og rådgiver i grenspræsidentskabet. I en periode var han præsident for Ældsternes Kvorum, indtil han den 26. januar 1964 modtog kaldet som grenspræsident for Fredericia Gren. I dette embede har han virket, indtil han modtog sin nuværende kaldelse.

1. rådgiver **Karl Blohm** er født den 28. april 1929 i Ørum sogn, Hjørring Amt, som søn af gårdejer Jens Johannes Blohm og hustru Othilde Jensine Troelsen. Efter

at han i et halvt år var blevet undervist af missionærerne, blev han den 29. marts 1959 døbt i Aalborg. Den 10. april 1964 blev han i Fredericia viet til Ulla Ahlquist, der også er medlem af Kirken. Han har haft mange forskellige stillinger i Kirken, både i Esbjerg Gren og i Jydske Distrikt. I Esbjerg Gren var han først grenssekretær, så rådgiver i grenspræsidentskabet, og siden var han grenspræsident i 2 år. I Jydske Distrikt arbejdede han først som forstander i Søndagsskolen, derefter var han i en periode distriktssekretær, og sidst har han i 1 år virket som distriktsrådsmedlem, indtil han blev kaldet til sit nuværende embede.

2. rådgiver og distriktssekretær **Hans Otto Ilskov Nielsen** er født den 13. august 1941 i Esbjerg som søn af Ejnar Nielsen og hustru Käty Ilskov Nielsen. Hans fader var indtil sin død i 1963 en meget kendt og agtet broder i Den danske Mission. Hans Otto Nielsen er opvokset i Kirken i Esbjerg. I Esbjerg Gren var han først sekretær i G.U.F., senere var han søndagsskoleforstander og grenssekretær. I oktober 1962 blev han kaldet som sekretær i G.U.F.s distriktsbestyrelse i Jydske Distrikt. Fra september 1966, til han modtog sit nuværende kald, har han virket som distriktssekretær i Jydske Distrikt.

Tabernakelkoret på billig-plade

Som bekendt har Columbia udsendt en meget lang række LP-plader med Tabernakelkoret. Disses kolossale succes er endnu engang blevet beviset, idet Columbias datterselskab Harmony, der specialiserer i udsendelse af billig-plader, udvalgt fra Columbias repertoire, har lavet en plade med koret, „Onward Christian Soldiers“. Disse billig-plader er af samme høje kvalitet som de almindelige plader, og de spiller næsten lige så længe.

Udvalget af sange ser således ud:

Onward Christian Soldiers, Ballad of Brotherhood, Song of the Silent Land, Abide with me, He's Gone Away, Pilgrims' Chorus, I Need Thee Every Hour, Sleepers Awake, Tenting on the Old Camp Ground.

Prisen for denne plade er kr. 21.95 incl. moms, og pladen, nr. R. 27, er nu på lager i Distributions Centret.

Om at bestille bøger og materialer

Distributions Centret beder os meddele, at grenspræsidenterne har kataloger over alle organisationers bøger og materialer. De, der ønsker oplysning om, hvad der findes, vil således på grenskontoret kunne orientere sig herom. Grenspræsidenten vil sikkert også være behjælpelig med at afgive bestillinger til Distributions Centret, hvis dette ønskes.

Ny 2. rådgiver i missionspræsidentskabet

Den 22. september blev broder **Verner Buur** kaldet og opretholdt som 2. rådgiver i missionspræsidentskabet.

Præsident Buur er født den 18. december 1914, er uddannet inden for tekstilbranchen og har taget handelseksamen. Den 6. juli 1941 blev han viet til Johanne Evelyn Schwanck og der er to sønner i ægteskabet, 20 og 26 år, hvoraf den ældste har været på byggemission i Finland. Den 15. april 1955 blev præsident Buur døbt i Kirken og har haft mange stillinger, i Esbjerg Gren: lærer i Søndagsskolen, forstander for G.U.F., rådgiver i grenen, grenspræsident, og i distriktet: rådsmedlem, rådgiver i distriktspræsidentskabet og sidst distriktspræsident, indtil han blev kaldet til sin nuværende stilling.

Vi beder Gud velsigne præsident Buur og de nye distriktspræsidentskaber i de store, ansvarsfulde kald, der nu er pålagt dem!

Brug
**DEN DANSKE
STJERNE**

som julegave!
Gavekort kan fås uden
ekstra betaling. Skriv
til

Den Danske Stjerne
Dalgas
Boulevard 164
2000 København F.

Midt imellem Festinord 1968 - Festinord 1969

Midt i vinterens mørke er det dejligt at tage sommerens begivenheder frem i hukommelsen og varme sig ved mindet. Kan I genskabe den herlige stemning, der var over dagene i Oslo? forårsaget dels af vore uforglignelige værtsfolks ro og venlige gæstfrihed, dels den glimrende tilrettelæggelse og den fornemmelse af fællesskab og venskab imellem landene, der vokser for hvert år.

Hver dag har sit program ved disse ungdomsstævner, for at kulminere med søndagens møder, hvor vidnesbyrds mødet i Oslo var en helt usædvanlig oplevelse, så spontane og ærlige, fulde af taknemmelighed over Evangeliet og over muligheden for at tilbringe disse dage sammen med så mange andre unge med samme tro, var de unges vidnesbyrd, at det måtte virke inspirerende og opkvikkende på alle trætte ledere. Her så vi tydeligt, at vi ikke kan svigte i 1969. I G.U.F.-ledere, der endnu ikke har haft den oplevelse at være med, prøv at sætte alt ind på det i 1969. Vi kan ikke undvære jer, og I kan ikke undvære støvnet. I vil lære meget om G.U.F. og om de unge, som I ikke før kendte til.

Vi havde en herlig flok unge med til Oslo og kunne med glæde konstatere, at vore dansere i særlig grad udmærkede sig ved præcision, elegance, livsglæde og

kønne dragter. Vort roadshow blev rost for sin originale idé, mange morsomme detaljer og skuespilpræstationer. Ved musik-festivalen, der var en yderst festlig nyskabelse med mange glimrende numre, især fra Sverige, måtte vi på grund af sygdom og andre forhindringer savne de tilmeldte „kunstnere“, hvorfor vi kun kunne møde med to numre, nemlig en klaver-solo, fremført af komponisten selv, og en dobbeltkvartet, der sprang til i sidste sekund. De sang særdeles velklingende ved prøverne samme eftermiddag, og vi synes det var friskt, at de vovede pelsen. I sporten sejrede danskerne stort — i hvert fald i højdespring og volleyball for juniorer —. Vi havde en fin kampånd og godt spil i fodbold og en yderst selvop-offrende og skrap målmand, men måtte alligevel lade sejren gå til vore venner svenskerne.

Har vi lært noget? Ja - at vi trænger til dygtige aktivitetsledere. Der hvor vi havde ledere, viste vi de helt fine resultater. Jeg tænker særlig på dansen, hvor deltagere har øvet hver lørdag året rundt. Det kunne ses. Vi håber, I allerede er i fuld gang rundt om i landet. Tænk kraftigt på sporten, meget kan gøres året igennem for at holde sig i form, f.eks. orienteringsløb og gymnastik, og så er det oven i købet sundt! Sidste års resultater i atletik er sendt ud og kan altid fås hos Hovedbestyrelsen.

Hvor får vi aktivitesledere fra? Find dem, der har begejstringen, prøv om I ikke kan sende dem på kursus, hvis I ikke har nogen, der kan lære dem op.

Er aktiviteter da så vigtige?

Vi kunne også spørge: Betyder det noget for os om de unge kommer til G.U.F.? Vi har Evangeliet!! Men vi må ikke glemme, at unge trænger også til aktivitet, utover de kan kaste sig ud i. Spille guitar f.eks., danne en gruppe, skabe noget. Og det er os, der må finde veje til at hjælpe dem. Foreslå jeres unge at finde en god plade med en kvartet f.eks. Lad dem lytte og prøve at kopiere den. Den originale vare er naturligvis altid bedst, men man kan lære meget af at kopiere, og en god plade kan være en inspiration og gøre det ud for en savnet musikleder. Vi får brug for mange sanggrupper til Festinord 1969, og det er tiden nu at forberede et godt program.

Vi glæder os til Festinord 1969 i Sverige.

A. R.

G. U. F.

distriktskonference

i Jylland

I august afholdt Lydske Distrikts G.U.F. sin halvårige konference, hvor alle funktionærer og andre interesserede er inviterede.

Mødestedet var Herning under distriktets G.U.F.-forstander Henning Frederiksen, der som altid havde tilrettelagt alt med stor omhu. Der blev vist nogle aldeles glimrende lysbilleder fra Festinord med underlægningsmusik og -tale. Veteranen på dette felt, Ålborg, gik af med sejr, medens debutanten, Silkeborg, kom meget nær på. Vi håber, at alle grene vil kunne få lejlighed til at se disse arbejder. Dette var optakten til lørdagens program, der ellers bestod af en workshop eller happening, hvor alle gæsterne blev sat på opgaven, at omdanne salen til et festlokale. Broder Ringheim havde forklaret de tilstedeværende, hvad en workshop er. Det blev en elegant pyntet sal til alles tilfredshed. Derefter blev der solgt madkurve, festligt pyntet anonyme kurve, hvis skaber fulgte med som bord-dame. Bagefter var der dans til orkester fra Esbjerg.

Søndagens møder var for størstedelen tilrettelagt af Hovedbestyrelsen, hvor broder og søster Ringheim gav instruktioner og Bente Olsen fortalte om lejrprogrammet.

Som altid var der en dejlig ånd ved disse konferencer, hvor de fleste unge fra Jylland og Odense deltog. Men vi savner meget stærkt de lidt ældre ledere. Netop i august er konferencen tilrettelagt for at hjælpe og vejlede klasseslædere og ledere med årets program og pigeprogrammet. Men også ved forårs-konferencen, eller seminarer skulle vi måske snare se jere, er der mange ting at hente for ledere.

Broder Henning Frederiksen er i mellemtiden blevet afløst fra den stilling, som han så fortræffeligt har beklædt i 6 år sammen med broderne Nielsen fra Esbjerg, hvoraf Karl Ove har taget sin store del af arbejdet i 5 år på nær 1 måned. Det har været en god og tryk fornemmel-se at have en så dygtig stab siddende i den mandlige G.U.F. Nu er broder Frederiksen ved distriktets deling blevet rådgiver i det nye Nordjyllands Distrikts præsidentskab, hvor han også vil have nøje kontakt med G.U.F.

Hovedbestyrelsen siger tak for samarbejdet i de forløbne år.

Richard L. Evans

Det talte ord

Et menneske, ét sind, ét liv at leve

Følgende spørgsmål fra Salmernes Bog opfordrer til alvorlig undersøgelse: „Hvad er da et menneske, at du kommer ham i hu?“¹ Det er tydeligt, at menneskets sind og ånd og intelligens er uendelige, når vi ser, hvad han kan fatte: kunst, musik, litteratur, videnskab, og indsats på andre områder, som det vil føre for vidt at omtale her. Det er tydeligt, at mennesket er den mest vidunderlige mekanisme på jorden, med legeme, sind, ånd — kemi og komposition, og alle de fysiske og mentale funktioner: kraften til at vokse, tænke og føle. „Hvem lagde visdom i sorte skyer“, spurgte Herren Job. „... hvem gav luftsynet kløgt?“² Hvem har givet legemet visdom til at helbrede sig selv? Når vi tænker på kraften til at ræsonnere, til at lære, til at bedømme, til at bestemme, til at huske fortiden, til at planlægge fremtiden, bliver vi imponeret af mennesket, men mere af hans skaber og af alt, hvad Gud har givet. Og vi bliver nøgterne ved denne kendsgerning: Dette legeme, dette sind, er det eneste, vi skal have her. Det skal være et helt liv. Man kan ikke forestille sig et fornuftigt menneske frivilligt misbruger en kostbar maskine. Hvor meget mere urationelt ville det ikke være at misbruge legemet, at tage del i noget, som kunne skade dets funktion, noget som er skadeligt for det! Hvilket fuldkomment uærbødigt spild ville det ikke være at skæmme legemet, eller at ødelægge eller formørke sindet, eller formindske samarbejdet eller bevidstheden, eller gøre os mindre opmærksomme på handlinger, som ville skade os eller andre. Ethvert menneske er alt, hvad han har — ét menneske, ét sind, ét liv at leve. Dødeligheden går så hurtigt, og evigheden er så evigt lang, og når man har fået livet og sindet og hukommelsen, talent, formål, ubegrænsede muligheder og alle disse forunderlige fysiske funktioner, hvorfor skulle nogen så være så kortsynede, så absolut, utaknemmeligt selvødelæggende nogensinde at gøre noget, som ville føre til mindre end ren, klar tænkning, klar samvittighed, sundhed, med fred og et produktivt formål — inden for naturens, Guds love — sundhedens og lykkens love — landets love? Uden lov kunne det ikke være noget liv. ○

¹ Salm. 8:5

² Job 38:36